

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “ชีวิตการทำงานของอาชีพนักมวยไทย” ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง 60 คน หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้รวบรวมได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

สำหรับการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลของนักมวย

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะภาพในวงการมวย

ส่วนที่ 3 ข้อมูลชีวิตการทำงานของนักมวย

ส่วนที่ 4 ข้อมูลความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวย

ส่วนที่ 5 ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไป และสถานะภาพในวงการมวย กับชีวิตการทำงานของนักมวย

ส่วนที่ 6 ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไป และสถานะภาพในวงการมวย กับความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวย

ส่วนที่ 7 ผลการศึกษากฎการศึกษา

ส่วนที่ 8 การอภิปรายผล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักมวย

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของนักมวย ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา และ
สถานภาพสมรส

ตารางที่ 4.1
ปัจจัยส่วนบุคคลของนักมวย

ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
<u>อายุ</u>		
ไม่เกิน 15 ปี	7	11.7
15-19 ปี	29	48.3
20-24 ปี	21	35.0
25-29 ปี	3	5.0
<u>ระดับการศึกษา</u>		
ไม่ได้ศึกษา	2	3.3
ประถมศึกษา	28	46.7
มัธยมศึกษาตอนต้น	22	36.7
มัธยมศึกษาตอนปลาย	8	13.3
<u>ภูมิลำเนา</u>		
กรุงเทพฯและปริมณฑล	8	13.3
ภาคกลาง	13	21.7
ภาคเหนือ	4	6.7
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	33	55.0
ภาคตะวันออก	2	3.3
<u>สถานภาพสมรส</u>		
โสด	60	100

อายุ นักมวยร้อยละ 48.3 มีอายุ 15-19 ปี รองลงมาเป็นผู้มีอายุ 20-24 ปี ร้อยละ 35.0 อายุไม่เกิน 15 ปี ร้อยละ 11.7 และอายุ 25-29 ปี ร้อยละ 5.0

ระดับการศึกษา นักมวยมีการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด ร้อยละ 46.7 รองลงมา มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 36.7 ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 13.3 และเป็นผู้ไม่ได้ศึกษา ร้อยละ 3.3

ภูมิลำเนา นักมวยส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 55.0 รองลงมาภาคกลาง ร้อยละ 21.7 กรุงเทพฯ และปริมณฑล ร้อยละ 13.3 ภาคเหนือและภาคตะวันออก ร้อยละ 6.7 และ 3.3 ตามลำดับ

สถานภาพสมรส นักมวยมีสถานภาพโสด ร้อยละ 100

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะภาพในวงการมวย

ข้อมูลสถานะภาพในวงการมวย ประกอบด้วย ข้อคำถาม 3 ข้อ คือ ตำแหน่งประสบการณ์การชกมวย และระยะเวลาการเป็นนักมวย

ตารางที่ 4.2

สถานภาพในวงการมวย

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
<u>ตำแหน่ง</u>		
มีตำแหน่ง	6	10.0
ไม่มีตำแหน่ง	54	90.0
<u>ประสบการณ์ชกมวย</u>		
น้อยกว่า 50 ครั้ง	9	15.0
50-69 ครั้ง	16	26.7
70-89 ครั้ง	8	13.3
90-109 ครั้ง	7	11.7
110-129 ครั้ง	8	13.3
130-149 ครั้ง	4	6.7

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
150 ครั้งขึ้นไป	8	13.3
<u>ระยะเวลาการเป็นนักมวย</u>		
1-3 ปี	21	35.0
4-6 ปี	16	26.7
7-9 ปี	13	21.7
10-12 ปี	10	16.7

ตำแหน่ง นักมวยส่วนใหญ่เป็นผู้ไม่มีตำแหน่งในวงการมวย ร้อยละ 90.0 และร้อยละ 10.0 มีตำแหน่งในวงการมวย

ประสบการณ์ชกมวย นักมวยร้อยละ 26.7 มีประสบการณ์ในการชกมวย 50-69 ครั้ง รองลงมา ร้อยละ 15.0 มีประสบการณ์น้อยกว่า 50 ครั้ง และร้อยละ 6.7 มีประสบการณ์ 130-149 ครั้ง สำหรับผู้มีประสบการณ์ในการชกมวย 70-89 ครั้ง 110-129 ครั้ง และ 150 ครั้งขึ้นไป มีจำนวนที่เท่ากัน คือ 13.3

ระยะเวลาการเป็นนักมวย นักมวยร้อยละ 35.0 เป็นผู้ชกมวยมาแล้ว 1-3 ปี รองลงมา ร้อยละ 26.7 เป็นนักมวยมาแล้ว 4-6 ปี สำหรับผู้ที่เป็นนักมวย 7-9 ปี และ 10-12 ปี มีร้อยละ 21.7 และ 16.7 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตการทำงานของนักมวย

ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตการทำงานของนักมวย 2 ด้าน คือ ด้านชีวิตการชกมวย ประกอบด้วย รายได้จากค่าตัว รายได้จากเงินเดิมพัน รายได้อื่น ๆ จำนวนครั้งการชก เวทีที่ขึ้นชก อาการบาดเจ็บต่อเนื่องจากการชก การควบคุมน้ำหนัก และวิธีการลดน้ำหนัก ด้านชีวิตในค่ายมวย ประกอบด้วย จำนวนผู้พักอาศัย การเลือกห้องพัก บุคคลที่พักอาศัย เครื่องนอน อาหาร เสริม สัญญาจ้าง ความสัมพันธ์กับคนในค่าย การฝึกซ้อม และการได้รับบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม

ตารางที่ 4.3
รายได้จากการชกมวย

รายได้	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
<u>รายได้จากค่าตัวในการชก</u>		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	16	26.7
10,001-20,000 บาท	17	28.3
20,001-30,000 บาท	11	18.3
30,001-40,000 บาท	6	10.0
40,001-50,000 บาท	4	6.7
50,001-60,000 บาท	3	5.0
60,001-70,000 บาท	3	5.0
<u>รายได้จากเงินเดิมพัน</u>		
มี	48	80.0
ไม่มี	12	20.0
<u>รายได้อื่นๆ</u>		
มี	39	65.0
ไม่มี	21	35.0

ตารางที่ 4.3 พบว่า นักมวยร้อยละ 28.3 มีรายได้จากค่าตัวในการชก ครั้งละ 10,001-20,000 บาท รองลงมา มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 26.7 และร้อยละ 18.3 มีรายได้ครั้งละ 20,001-30,000 บาท สำหรับผู้มีรายได้ 50,001-60,000 บาท และ 60,001-70,000 บาท มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 5.0

นอกจากนี้พบว่า นักมวยร้อยละ 80.0 มีรายได้จากการเดิมพันในการชก และร้อยละ 20.0 ไม่มีรายได้จากการเดิมพัน

สำหรับรายได้อื่นๆ นอกเหนือจากค่าตัวและเงินเดิมพัน พบว่า นักมวยร้อยละ 65.0 ได้รับ และร้อยละ 35.0 ไม่ได้รับ

ตารางที่ 4.4
จำนวนครั้งในการชกมวย

จำนวนการชก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
1 ครั้ง/เดือน	24	40.0
3 ครั้ง/เดือน	36	60.0

ตารางที่ 4.4 พบว่า นักมวยส่วนใหญ่ชกมวยเดือนละ 3 ครั้ง ร้อยละ 60.0 และร้อยละ 40.0 ชกมวยเดือนละ 1 ครั้ง

ตารางที่ 4.5
เวทีมวยที่ขึ้นชก

เวทีมวย	ขึ้นชก		ไม่ขึ้นชก	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เวทีมวยลุมพินี	39	65.0	21	35.0
เวทีมวยราชดำเนิน	10	16.7	50	83.3
เวทีมวยไทย 7 สี	10	16.7	50	83.3
เวทีมวยพัทยา	25	41.7	35	58.3

ตารางที่ 4.5 พบว่า นักมวยขึ้นชกที่เวทีมวยลุมพินีมีมากที่สุด ร้อยละ 65.0 รองลงมาเวทีมวยพัทยา ร้อยละ 41.7 สำหรับเวทีมวยราชดำเนิน และเวทีมวยไทย 7 สี มีจำนวนที่เท่ากัน คือ ร้อยละ 16.7

ตารางที่ 4.6
อาการบาดเจ็บต่อเนื่องจากการชกมวย

อาการบาดเจ็บ	ได้รับบาดเจ็บ		ไม่ได้รับบาดเจ็บ	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
สายตา	14	23.3	46	76.7
หู	11	18.3	49	81.7
ศีรษะ/สมอง	30	50.0	30	50.0
กล้ามเนื้อ	42	70.0	18	30.0

ตารางที่ 4.6 พบว่า นักมวยร้อยละ 70.0 มีอาการบาดเจ็บที่กล้ามเนื้อภายหลังจากการขึ้นชกมวย และร้อยละ 50.0 มีอาการบาดเจ็บศีรษะและสมอง บาดเจ็บที่หู ร้อยละ 18.3 และสายตา ร้อยละ 23.3

ตารางที่ 4.7
การควบคุมน้ำหนักก่อนขึ้นชก

การควบคุมน้ำหนัก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
มีบางครั้ง	39	65.0
มีทุกครั้ง	21	35.0

ตารางที่ 4.7 พบว่า นักมวยส่วนใหญ่ร้อยละ 65.0 มีการควบคุมน้ำหนักก่อนขึ้นชกเป็นบางครั้ง และร้อยละ 35.0 มีการควบคุมน้ำหนักก่อนขึ้นชกทุกครั้ง

ตารางที่ 4.8
วิธีการลดน้ำหนัก

วิธีการลดน้ำหนัก	ใช้		ไม่ใช้	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เข้าห้องอบ	37	61.7	23	38.3
วิ่ง	54	90.0	6	10.0
อดอาหาร	26	43.3	34	56.7

ตารางที่ 4.8 พบว่า นักมวยใช้วิธีการลดน้ำหนักโดยการวิ่ง ร้อยละ 90.0 วิธีอดอาหาร ร้อยละ 43.3 และเข้าห้องอบ ร้อยละ 61.7

ตารางที่ 4.9
ข้อมูลที่พักอาศัย

การพักอาศัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
<u>จำนวนผู้พักอาศัย</u>		
2 คน/ห้อง	29	48.3
3 คน/ห้อง	18	30.0
มากกว่าห้องละ 3 คน	13	21.7
<u>การเลือกห้องพัก</u>		
เลือกได้	7	11.7
เลือกไม่ได้	53	88.3
<u>บุคคลที่พักอาศัย</u>		
นักมวยคนอื่น	48	80.0
ครอบครัว	8	13.3
ครูฝึก	4	6.7

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

การพักอาศัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
<u>จำนวนเครื่องนอน</u>		
เพียงพอ	53	88.3
ไม่เพียงพอ	7	11.7

ตารางที่ 4.9 พบว่า นักมวยพักอาศัยห้องละ 2 คน ร้อยละ 48.3 รองลงมาพักอาศัยห้องละ 3 คน ร้อยละ 30.0 และ มากกว่าห้องละ 3 คน ร้อยละ 21.7 และโดยส่วนใหญ่ นักมวยไม่สามารถเลือกห้องพักเองได้ ร้อยละ 88.3 สามารถเลือกห้องพักเองได้ ร้อยละ 11.7

เมื่อพิจารณาบุคคลที่พักอาศัย พบว่า นักมวยส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับนักมวยคนอื่น ร้อยละ 80.0 รองลงมาพักอาศัยอยู่กับครอบครัว ร้อยละ 13.3 และพักอาศัยอยู่กับครูฝึก ร้อยละ 6.7 และร้อยละ 88.3 มีจำนวนเครื่องนอนเพียงพอ ร้อยละ 11.7 มีจำนวนเครื่องนอนไม่เพียงพอ

ตารางที่ 4.10

อาหารเสริมที่รับประทาน

อาหารเสริม	ได้รับ		ไม่ได้รับ	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ไข่ไก่	47	78.3	13	21.7
ซูปไก่	50	83.3	10	16.7
รังนก	18	30.0	42	70.0
วิตามิน	24	40.0	36	60.0
อื่น ๆ	43	71.7	17	28.3

ตารางที่ 4.10 พบว่า นักมวยร้อยละ 83.3 รับประทานซูปไก่เป็นอาหารเสริม ร้อยละ 78.3 รับประทานไข่ไก่ และอื่น ๆ (โอวัลติน) ร้อยละ 71.1 สำหรับรังนก และวิตามิน มีร้อยละ 40.0 และ 30.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11
การทำสัญญาจ้างกับค่ายมวย

สัญญาจ้าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
มี 1-5 ปี	8	13.3
มี 6-10 ปี	21	35.0
ไม่มี	31	51.7

ตารางที่ 4.11 พบว่า นักมวยส่วนใหญ่ไม่มีสัญญาจ้างกับค่ายมวย ร้อยละ 51.7 และร้อยละ 35.0 มีสัญญาจ้าง 6-10 ปี มีสัญญาจ้าง 1-5 ปี ร้อยละ 13.3

ตารางที่ 4.12
ความสัมพันธ์กับคนในค่ายมวย

บุคคล	ระดับความสัมพันธ์			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
	ดี	ปานกลาง	เลว			
นักมวยคนอื่น	37 (61.7)	21 (35.0)	2 (3.3)	2.58	0.561	ดี
ครูฝึก	36 (60.0)	23 (38.3)	1 (1.7)	2.58	0.530	ดี
เจ้าหน้าที่ในค่าย	30 (50.0)	28 (46.7)	2 (3.3)	2.47	0.576	ดี
หัวหน้าค่ายมวย	28 (46.7)	29 (48.3)	3 (5.0)	2.42	0.591	ดี
ค่าเฉลี่ย				2.51	0.340	ดี

ตารางที่ 4.12 พบว่า นักมวยมีระดับความสัมพันธ์กับบุคคลในค่ายมวยโดยรวมอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย 2.51 โดยมีความสัมพันธ์กับนักมวยคนอื่นและครูฝึกในอยู่ในระดับที่เท่ากัน คือ 2.58 รองลงมาคือเจ้าหน้าที่ในค่ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.47 และหัวหน้าค่ายมวย 2.42

ตารางที่ 4.13
วิธีการฝึกซ้อม

วิธีการฝึกซ้อม	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
<u>กายบริหาร</u>		
ไม่เกิน 10 นาที	15	25.0
11-20 นาที	33	55.0
21 นาทีขึ้นไป	12	20.0
<u>วิ่ง</u>		
30 นาที	21	35.0
60 นาที	39	65.0
<u>กระโดดเชือก</u>		
น้อยกว่า 50 นาที	13	21.7
50-100 นาที	24	40.0
100 นาที	23	38.3
<u>วิดพื้น</u>		
น้อยกว่า 50 ครั้ง	25	41.7
50-100 ครั้ง	35	58.3
<u>บริหารกล้ามเนื้อท้อง</u>		
200 ครั้ง	17	28.3
300 ครั้ง	25	41.7
400 ครั้ง	7	11.7
500 ครั้ง	11	18.3
<u>โหนบาร์</u>		
30 ครั้ง	21	35.0
60 ครั้ง	35	58.3
90 ครั้ง	3	5.0
มากกว่า 90 ครั้ง	1	1.7

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

วิธีการฝึกซ้อม	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
<u>ชกกลม</u>		
10 นาที	47	78.3
20 นาที	11	18.3
30 นาที	2	3.3
<u>ชกกระสอบ</u>		
10 นาที	17	28.3
20 นาที	37	61.7
30 นาที	6	10.0
<u>ลงนวม</u>		
10 นาที	6	10.0
20 นาที	18	30.0
30 นาที	36	60.0

ตารางที่ 4.13 พบว่า นักมวยส่วนใหญ่ใช้เวลาในการชกซ้อมโดยการกายบริหารเป็นเวลา 10-20 นาที (ร้อยละ 55.0) วิ่ง 60 นาที (ร้อยละ 65.0) กระโดดเชือก 50-100 นาที (ร้อยละ 40.0) วิดพื้น 50-100 ครั้ง (ร้อยละ 58.3) บริหารกล้ามเนื้อท้อง 300 ครั้ง (ร้อยละ 41.7) โหนบาร์ 60 ครั้ง (ร้อยละ 58.3) ชกกลม 10 นาที (ร้อยละ 78.3) ชกกระสอบ 20 นาที (ร้อยละ 61.7) และลงนวมซ้อม 30 นาที (ร้อยละ 60.0)

ตารางที่ 4.14

การได้รับบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม

บาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
เคยได้รับบาดเจ็บ	45	75.0
ไม่เคยได้รับบาดเจ็บ	15	25.0

ตารางที่ 4.14 พบว่า นักมวย ร้อยละ 75.0 เคยได้รับบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม และ ร้อยละ 25.0 ไม่เคยได้รับบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม

ส่วนที่ 4 ข้อมูลความคาดหวังในชีวิตการทำงาน ของนักมวย

ข้อมูลความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวยหลังจากเลิกชกมวย ประกอบด้วย ข้อคำถาม 4 ข้อ การทำงานในค่ายมวยหลังเลิกชกมวย อาชีพหลังเลิกชกมวย การประกอบอาชีพ ในค่ายมวยต่างประเทศ และระดับความจำเป็นของสวัสดิการ ปราบกฏผลการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 4.15

การทำงานในค่ายมวยหลังจากเลิกชกมวย

การทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
ทำ	56	93.3
ไม่ทำ	4	6.7

ตารางที่ 4.15 พบว่า เมื่อเลิกชกมวยแล้วนักมวยส่วนใหญ่ต้องการทำงานในค่ายมวย ต่อไป ร้อยละ 93.3 และร้อยละ 6.7 ไม่ต้องการทำงานในค่ายมวย

ตารางที่ 4.16

อาชีพที่สนใจหลังจากเลิกชกมวย

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
ครูฝึก	48	80.0
ธุรกิจส่วนตัว	5	8.3
หัวหน้าค่ายมวย	3	5.0
ค้าขาย	3	5.0
อื่น ๆ	1	1.7

ตารางที่ 4.16 พบว่า เมื่อเลิกอาชีพชกมวยนักมวยส่วนใหญ่ ร้อยละ 80.0 ต้องการประกอบอาชีพเป็นครูฝึก รองลงมาต้องการประกอบธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 8.3 ต้องการเป็นหัวหน้าค่ายมวยและประกอบอาชีพค้าขาย มีจำนวนที่เท่ากัน คือ ร้อยละ 5.0 และอาชีพอื่น ๆ ร้อยละ 1.7

ตารางที่ 4.17

ความสนใจประกอบอาชีพที่ค่ายมวยต่างประเทศ

ความสนใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 60)
สนใจ	40	66.77
ไม่สนใจ	20	33.33

ตารางที่ 4.17 พบว่า นักมวยร้อยละ 66.77 สนใจที่จะไปประกอบอาชีพที่ค่ายมวยต่างประเทศ และร้อยละ 33.33 ไม่สนใจที่จะไปประกอบอาชีพต่างประเทศ

ตารางที่ 4.18

ระดับความจำเป็นของสวัสดิการ

สวัสดิการ	ระดับความจำเป็น			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
อุปกรณ์กีฬา	56 (93.3)	4 (6.7)	-	2.93	0.252	มาก
เครื่องแบบสำหรับนักมวย	54 (90.0)	6 (10.0)	-	2.90	0.303	มาก
ห้องน้ำ-ห้องส้วม	53 (88.3)	7 (11.7)	-	2.88	0.324	มาก
น้ำดื่ม	52 (86.7)	8 (13.3)	-	2.87	0.343	มาก

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

สวัสดิการ	ระดับความจำเป็น			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
ที่พัก	51 (85.0)	9 (15.0)	-	2.85	0.360	มาก
อาหาร	47 (78.3)	6 (10.0)	7 (11.7)	2.67	0.681	มาก
ปัจจัยการปฐมพยาบาล	36 (60.0)	20 (33.3)	4 (6.7)	2.53	0.623	มาก
ค่ารักษาพยาบาล	33 (55.0)	24 (40.0)	3 (5.0)	2.50	0.597	มาก
ความปลอดภัยในที่ทำงาน	31 (51.7)	22 (36.7)	7 (11.7)	2.40	0.694	มาก
อุปกรณ์เพื่อการพักผ่อน	24 (40.0)	25 (41.7)	11 (18.3)	2.22	0.739	ปานกลาง
เงินพิเศษในเทศกาล	4 (6.7)	44 (73.3)	12 (20.0)	1.87	0.503	ปานกลาง
กองทุนสะสม	7 (11.7)	29 (48.3)	24 (40.0)	1.72	0.666	ปานกลาง
วันหยุดประจำปี	3 (5.0)	32 (53.3)	25 (41.7)	1.63	0.581	น้อย
วันลาพัก	5 (8.3)	26 (43.3)	29 (48.3)	1.60	0.643	น้อย
วันลาป่วย	5 (8.3)	25 (41.7)	30 (50.0)	1.58	0.645	น้อย
ท่องเที่ยว	2 (3.3)	31 (51.7)	27 (45.0)	1.58	0.561	น้อย

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

สวัสดิการ	ระดับความจำเป็น			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา	4 (6.7)	23 (38.3)	33 (55.0)	1.52	0.624	น้อย
วันหยุดตามประเพณี	1 (1.7)	26 (43.3)	33 (55.0)	1.47	0.536	น้อย
ค่าเฉลี่ย				2.21	0.245	ปานกลาง

ตารางที่ 4.18 พบว่า นักมวยมีความคิดเห็นต่อความจำเป็นของสวัสดิการ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.21 โดยมีความคิดเห็นในระดับปานกลางมากที่สุดในเรื่องอุปกรณ์เพื่อการพักผ่อน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22 รองลงมา คือเงินพิเศษในเทศกาล ค่าเฉลี่ย 1.87 นอกจากนี้พบว่านักมวยมีความคิดเห็นต่อความจำเป็นของสวัสดิการในระดับมากในเรื่องอุปกรณ์กีฬา และ เครื่องแบบสำหรับนักมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 และ 2.90 ตามลำดับ และมีความคิดเห็นต่อความจำเป็นของสวัสดิการในระดับน้อยในเรื่องเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา และวันหยุดตามประเพณี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.52 และ 1.47 ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไป

และสถานะภาพในวงการมวย กับชีวิต

การทำงานของนักมวย

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุและระดับการศึกษา สถานะภาพในวงการมวย ได้แก่ ตำแหน่งและประสบการณ์ในการชกมวย กับชีวิตการทำงานของนักมวย 2 ด้าน คือ ด้านชีวิตการชกมวย ประกอบด้วย รายได้ค่าตัวจากการชกมวย จำนวนการชก และเวทีที่ชก ด้านชีวิตในค่ายมวย ประกอบด้วย อาหารเสริมและสัญญาจ้าง โดยใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จากการทดสอบปรากฏผลดังนี้

อายุกับชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.19
ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับชีวิตการทำงานของนักมวย

ชีวิตการทำงานของนักมวย	Chi-Square (X ²)	df	Sig.
ชีวิตการชกมวย			
รายได้ค่าตัวจากการชกมวย	35.196	1	0.000*
จำนวนการชก (ความถี่)	3.345	1	0.067
เวทีที่ชก			
เวทีมวยลุมพินี	16.716	1	0.000*
เวทีมวยราชดำเนิน	2.000	1	0.157
เวทีมวยไทย 7 สี	2.500	1	0.134
เวทีมวยพญา	18.286	1	0.000*
ชีวิตในค่ายมวย			
อาหารเสริม			
ไข่ไก่	1.064	1	0.254
ซูปไก่	2.500	1	0.146
รังนก	15.291	1	0.000*
วิตามิน	11.852	1	0.001*
อื่น ๆ	0.014	1	0.907
สัญญาจ้าง	5.884	1	0.015*

* มีความสัมพันธ์

จากตารางที่ 4.19 พบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับ รายได้ค่าตัวจากการชกมวย การชกมวยในเวทีลุมพินี การชกมวยเวทีพญา และสัญญาจ้าง ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าอายุที่แตกต่างกันส่งผลให้รายได้ค่าตัวจากการชกมวย การชกมวยในเวทีลุมพินี การชกมวยเวทีพญา การรับประทานรังนก การรับประทานวิตามิน และ สัญญาจ้างต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. อายุกับรายได้ค่าตัวจากการชกมวย ตารางที่ 4.20 แสดงให้เห็นว่าอายุกับรายได้ค่าตัวจากการชกมวยมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีอายุมากมีรายได้ตั้งแต่ 20,001 ขึ้นไป มากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

ตารางที่ 4.20

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับรายได้ค่าตัวจากการชกมวย

อายุ	รายได้ค่าตัวจากการชกมวย		รวม
	ไม่เกิน 20,000 บาท	20,001 บาท ขึ้นไป	
น้อยกว่า 20 ปี	31 (86.1)	5 (13.9)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	2 (8.3)	22 (91.7)	24 (100.0)
รวม	33 (55.0)	27 (45.0)	60 (100.0)

2. อายุกับจำนวนการชก ตารางที่ 4.21 แสดงให้เห็นว่าอายุกับจำนวนการชกไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.21

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับจำนวนการชก

อายุ	การชกมวย(ความถี่)		รวม
	1 ครั้ง/เดือน	1 ครั้ง/เดือน	
น้อยกว่า 20 ปี	11 (30.6)	25 (69.4)	36 (100.0)

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

อายุ	การชกมวย(ความถี่)		รวม
	1 ครั้ง/เดือน	1 ครั้ง/เดือน	
20 ปี ขึ้นไป	13 (54.2)	11 (45.8)	24 (100.0)
รวม	24 (40.0)	36 (60.0)	60 (100.0)

3. อายุกับเวทีที่ชก (ลุมพินี) ตารางที่ 4.22 แสดงให้เห็นว่าอายุกับเวทีมวยที่ชก (ลุมพินี) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีอายุมาก จะได้ขึ้นชกเวที ลุมพินี มากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

ตารางที่ 4.22

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับเวทีมวยที่ชก (ลุมพินี)

อายุ	เวทีมวยลุมพินี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 20 ปี	16 (44.4)	20 (55.6)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	23 (95.8)	1 (4.2)	24 (100.0)
รวม	39 (65.0)	21 (35.0)	60 (100.0)

4. อายุกับเวทีที่ชก (ราชดำเนิน) ตารางที่ 4.23 แสดงให้เห็นว่าอายุกับเวทีที่ชก (ราชดำเนิน) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.23

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับเวทีมวยที่ชก (ราชดำเนิน)

อายุ	เวทีมวยราชดำเนิน		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 20 ปี	4 (11.1)	32 (88.9)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	6 (25.0)	18 (75.0)	24 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (50.0)	60 (100.0)

5. อายุกับเวทีที่ชก (มวยไทย 7 สี) ตารางที่ 4.24 แสดงให้เห็นว่าอายุกับเวทีมวยที่ชก (มวยไทย 7 สี) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.24

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับเวทีมวยที่ชก (มวยไทย 7 สี)

อายุ	เวทีมวยไทย 7 สี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 20 ปี	3 (8.3)	33 (91.7)	36 (100.0)

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

อายุ	เวทีมวยไทย 7 สี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
20 ปี ขึ้นไป	7 (29.2)	17 (70.8)	24 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

6. อายุกับเวทีที่ชก (พญา) ตารางที่ 4.25 แสดงให้เห็นว่าอายุกับเวทีมวยที่ชก (พญา) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีอายุน้อย จะขึ้นชกในเวทีพญา มากกว่ากลุ่มที่มีอายุมาก

ตารางที่ 4.25

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
อายุกับเวทีมวยที่ชก (พญา)

อายุ	เวทีมวยพญา		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 20 ปี	23 (63.9)	13 (36.1)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	2 (8.3)	22 (91.7)	24 (100.0)
รวม	25 (41.7)	35 (58.3)	60 (100.0)

7. อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (ไขไก่) ตารางที่ 4.26 แสดงให้เห็นว่าอายุกับอาหารเสริม (ไขไก่) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.26

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (ไขไก่)

อายุ	อาหารเสริม (ไขไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 20 ปี	23 (63.9)	13 (36.1)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	24 (100.0)	-	24 (100.0)
รวม	47 (78.3)	13 (21.7)	60 (100.0)

8. อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (ซูปไก่) ตารางที่ 4.27 แสดงให้เห็นว่าอายุกับอาหารเสริม (ซูปไก่) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.27

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (ซูปไก่)

อายุ	อาหารเสริม (ซูปไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 20 ปี	27 (75.0)	9 (25.0)	36 (100.0)

ตารางที่ 4.27 (ต่อ)

อายุ	อาหารเสริม (ซูปไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
20 ปี ขึ้นไป	23 (95.8)	1 (4.2)	24 (100.0)
รวม	50 (83.3)	10 (16.7)	60 (100.0)

9. อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (รังนก) ตารางที่ 4.28 แสดงให้เห็นว่าอายุกับอาหารเสริม (รังนก) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีอายุมากจะรับประทานรังนกมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

ตารางที่ 4.28

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (รังนก)

อายุ	อาหารเสริม (รังนก)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 20 ปี	4 (11.1)	32 (88.9)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	14 (58.3)	10 (41.7)	24 (100.0)
รวม	18 (30.0)	42 (70.0)	60 (100.0)

10. อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (วิตามิน) ตารางที่ 4.29 แสดงให้เห็นว่าอายุกับการอาหารเสริม (วิตามิน) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีอายุมากรับประทานวิตามินมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

ตารางที่ 4.29

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (วิตามิน)

อายุ	อาหารเสริม (วิตามิน)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 20 ปี	8 (22.2)	28 (77.8)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	16 (66.7)	8 (33.3)	24 (100.0)
รวม	24 (40.0)	26 (60.0)	60 (100.0)

11. อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (อื่นๆ) ตารางที่ 4.30 แสดงให้เห็นว่าอายุกับการอาหารเสริม (อื่นๆ) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.30

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

อายุกับการรับประทานอาหารเสริม (อื่นๆ)

อายุ	อาหารเสริม (อื่นๆ)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 20 ปี	26 (72.2)	10 (27.8)	36 (100.0)

ตารางที่ 4.30 (ต่อ)

อายุ	อาหารเสริม (อื่น ๆ)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
20 ปี ขึ้นไป	17 (70.8)	7 (29.2)	24 (100.0)
รวม	43 (71.7)	17 (28.3)	60 (100.0)

12. อายุกับสัญญาจ้าง ตารางที่ 4.31 แสดงให้เห็นว่าอายุกับสัญญาจ้างไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีอายุมาก มีรายได้ตั้งแต่ 20,001 ขึ้นไป มากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

ตารางที่ 4.31

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์

ระหว่างอายุกับสัญญาจ้าง

อายุ	สัญญาจ้าง		รวม
	มีสัญญา	ไม่มีสัญญา	
น้อยกว่า 20 ปี	22 (61.1)	14 (38.9)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	7 (29.2)	17 (70.8)	24 (100.0)
รวม	29 (48.3)	31 (51.7)	60 (100.0)

การศึกษากับชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.32
ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับ
ชีวิตการทำงานของนักมวย

ชีวิตการทำงานของนักมวย	Chi-Square (X^2)	df	Sig.
ชีวิตการชกมวย			
รายได้ค่าตัวจากการชกมวย	15.152	1	0.000*
จำนวนการชก (ความถี่)	10.000	1	0.002*
เวทีที่ชก			
เวทีมวยลุมพินี	16.484	1	0.000*
เวทีมวยราชดำเนิน	0.480	1	0.488
เวทีมวยไทย 7 สี	1.920	1	0.166
เวทีมวยพญา	19.817	1	0.000*
อาหารเสริม			
ไข่ไก่	3.301	1	0.064
ซูบไก่	2.320	1	0.101
รังนก	15.556	1	0.000*
วิตามิน	6.944	1	0.008*
อื่น ๆ	0.082	1	0.774
สัญญาจ้าง	0.601	1	0.438

* มีความสัมพันธ์

ตารางที่ 4.32 พบว่า ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับ รายได้ค่าตัวจากการชกมวย จำนวนการชก (ความถี่) เวทีมวยลุมพินี เวทีชกมวยพญา การรับประทานรังนก และการรับประทานวิตามิน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลให้ รายได้ค่าตัวจากการชกมวย จำนวนการชก (ความถี่) การชกมวยเวทีมวยลุมพินี การชกมวยที่เวทีพญา การรับประทานรังนก และการรับประทานวิตามินต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การศึกษากับรายได้ค่าตัวในการชกมวย ตารางที่ 4.33 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับรายได้ค่าตัวในการชกมวยมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีการศึกษาน้อยน้อยกว่า มีรายได้ไม่เกิน 20,000 บาท มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษามากกว่า

ตารางที่ 4.33

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับรายได้ค่าตัวจากการชกมวย

ระดับการศึกษา	รายได้ค่าตัวจากการชกมวย		รวม
	ไม่เกิน 20,000 บาท	20,001 บาท ขึ้นไป	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	24 (80.0)	6 (20.0)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	9 (30.0)	21 (70.0)	30 (100.0)
รวม	33 (55.0)	27 (45.0)	60 (100.0)

2. การศึกษากับความถี่ในการชก ตารางที่ 4.34 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับความถี่ในการชกมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีการศึกษาน้อยกว่า ชก 1 ครั้ง/เดือน ขึ้นไป มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษามากกว่า

ตารางที่ 4.34

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับความถี่ในการชก

ระดับการศึกษา	การชกมวย(ความถี่)		รวม
	1 ครั้ง/เดือน	1 ครั้ง/เดือน ขึ้นไป	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	6 (20.0)	24 (80.0)	30 (100.0)

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	การชกมวย(ความถี่)		รวม
	1 ครั้ง/เดือน	1 ครั้ง/เดือน ขึ้นไป	
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	18 (60.0)	12 (40.0)	30 (100.0)
รวม	24 (40.0)	26 (60.0)	60 (100.0)

3. การศึกษากับเวทีมวยที่ชก (ลูมพินี) ตารางที่ 4.35 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับเวทีมวยที่ชก (ลูมพินี) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีการศึกษามากกว่า ขึ้นชกเวทีลูมพินี มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาน้อยกว่า

ตารางที่ 4.35

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับเวทีมวยที่ชก (ลูมพินี)

ระดับการศึกษา	เวทีมวยลูมพินี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	12 (40.0)	18 (60.0)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	27 (90.0)	3 (10.0)	30 (100.0)
รวม	39 (65.0)	21 (35.0)	60 (100.0)

4. การศึกษากับเวทีมวยที่ชัก (ราชดำเนิน) ตารางที่ 4.36 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับเวทีมวยที่ชัก (ราชดำเนิน) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.36

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับเวทีมวยที่ชัก (ราชดำเนิน)

ระดับการศึกษา	เวทีมวยราชดำเนิน		รวม
	ขึ้นชัก	ไม่ได้ขึ้นชัก	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	4 (13.3)	26 (86.7)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	6 (20.0)	24 (80.0)	30 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

5. การศึกษากับเวทีมวยที่ชัก (มวยไทย 7 สี) ตารางที่ 4.37 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับเวทีมวยที่ชัก (มวยไทย 7 สี) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.37

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับเวทีมวยที่ชัก (มวยไทย 7 สี)

ระดับการศึกษา	เวทีมวยไทย 7 สี		รวม
	ขึ้นชัก	ไม่ได้ขึ้นชัก	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	3 (10.0)	27 (90.0)	30 (100.0)

ตารางที่ 4.37 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	เวทีมวยไทย 7 สี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	7 (23.3)	23 (76.7)	30 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

6. การศึกษากับเวทีที่ชก (พญา) ตารางที่ 4.38 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับเวทีที่ชก (พญา) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีการศึกษาน้อยกว่า ขึ้นชก เวทีมวยพญา มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษามากกว่า

ตารางที่ 4.38

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับเวทีมวยที่ชก (พญา)

ระดับการศึกษา	เวทีมวยพญา		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา ตอนต้น	21 (70.0)	9 (30.0)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	4 (13.3)	26 (86.7)	30 (100.0)
รวม	25 (41.7)	35 (58.3)	60 (100.0)

7. การศึกษากับอาหารเสริม (ไขไก่) ตารางที่ 4.39 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับการรับประทานอาหารเสริม (ไขไก่) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.39

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับการรับประทานอาหารเสริม (ไขไก่)

ระดับการศึกษา	อาหารเสริม (ไขไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	19 (63.3)	11 (36.7)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	28 (93.3)	2 (6.7)	30 (100.0)
รวม	47 (78.3)	13 (21.7)	60 (100.0)

8. การศึกษากับอาหารเสริม (ชุปไก่) ตารางที่ 4.40 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับอาหารเสริม (ชุปไก่) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.40

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับการรับประทานอาหารเสริม (ชุปไก่)

ระดับการศึกษา	อาหารเสริม (ชุปไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	22 (73.3)	8 (26.7)	30 (100.0)

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	อาหารเสริม (ซูปไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	28 (93.3)	2 (6.7)	30 (100.0)
รวม	50 (83.3)	10 (16.7)	60 (100.0)

9. การศึกษาเกี่ยวกับอาหารเสริม (รังนก) ตารางที่ 4.41 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับรังนกมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีการศึกษามากกว่า จะรับประทานรังนก มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาน้อย

ตารางที่ 4.41

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับการรับประทานอาหารเสริม(รังนก)

ระดับการศึกษา	อาหารเสริม (รังนก)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	2 (6.7)	28 (93.3)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	16 (53.3)	14 (46.7)	30 (100.0)
รวม	18 (30.0)	42 (70.0)	60 (100.0)

10. การศึกษากับอาหารเสริม (วิตามิน) ตารางที่ 4.42 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับอาหารเสริม (วิตามิน) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีการศึกษามาก รับประทานวิตามิน มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาน้อย

ตารางที่ 4.42

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์
ระหว่างระดับการศึกษากับการรับประทาน
อาหารเสริม (วิตามิน)

ระดับการศึกษา	อาหารเสริม (วิตามิน)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	7 (23.3)	23 (76.7)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	17 (56.7)	13 (43.3)	30 (100.0)
รวม	24 (40.0)	36 (60.0)	60 (100.0)

11. การศึกษากับอาหารเสริม (อื่น ๆ) ตารางที่ 4.43 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับอาหารเสริม (อื่น ๆ) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.43

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับการรับประทานอาหารเสริม (อื่น ๆ)

ระดับการศึกษา	อาหารเสริม (อื่น ๆ)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	22 (73.3)	8 (26.7)	30 (100.0)

ตารางที่ 4.43 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	อาหารเสริม (อื่น ๆ)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	21 (70.0)	9 (30.0)	30 (100.0)
รวม	43 (71.1)	17 (28.3)	60 (100.0)

11. การศึกษากับสัญญาจ้าง ตารางที่ 4.44 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับสัญญาจ้างมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีการศึกษามาก มีสัญญาจ้างมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาน้อย

ตารางที่ 4.44

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับสัญญาจ้าง

ระดับการศึกษา	สัญญาจ้าง		รวม
	มีสัญญา	ไม่มีสัญญา	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	16 (53.3)	14 (46.7)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	29 (43.3)	17 (56.7)	30 (100.0)
รวม	29 (48.3)	31 (51.7)	60 (100.0)

ตำแหน่งกับชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.45
ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งกับชีวิตการทำงาน
ของนักมวย

ชีวิตการทำงานของนักมวย	Chi-Square (X ²)	df	Sig.
ชีวิตการชกมวย			
รายได้ค่าตัวจากการชกมวย	8.148	1	0.004*
จำนวนการชก (ความถี่)	1.512	1	0.219
เวทีที่ชก			
เวทีมวยลุมพินี	0.985	1	0.321
เวทีมวยราชดำเนิน	1.333	1	0.248
เวทีมวยไทย 7 สี	12.000	1	0.011*
เวทีมวยพัทยา	2.001	1	0.225
ชีวิตในค่ายมวย			
อาหารเสริม			
ไข่ไก่	1.844	1	0.174
ซูปไก่	1.333	1	0.248
รังนก	9.030	1	0.003*
วิตามิน	5.216	1	0.022*
อื่น ๆ	1.541	1	0.214
สัญญาจ้าง	0.601	1	0.438

* มีความสัมพันธ์

จากตารางที่ 4.45 พบว่า ตำแหน่ง มีความสัมพันธ์กับรายได้ค่าตัวจากการชกมวย การชกมวยเวทีมวยไทย 7 สี การรับประทาน รังนก และการรับประทานวิตามิน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าตำแหน่งที่แตกต่างกันส่งผลให้รายได้ค่าตัวจากการชกมวย การชกมวยเวทีมวยไทย 7 สี การรับประทาน รังนก และการรับประทานวิตามิน ต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ตำแหน่งกับรายได้ค่าตัวในการชกมวย ตารางที่ 4.46 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับรายได้ค่าตัวในการชกมวยมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่ไม่มีตำแหน่ง มีรายได้ไม่เกิน 20,000 บาท มากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่ง

ตารางที่ 4.46

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์
ระหว่างตำแหน่งกับรายได้จากการชกมวย

ตำแหน่ง	รายได้ค่าตัวจากการชกมวย		รวม
	ไม่เกิน 20,000 บาท	เกิน 20,000 บาท	
มีตำแหน่ง	-	6 (100.0)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	33 (61.1)	21 (38.9)	54 (100.0)
รวม	33 (55.0)	27 (45.0)	60 (100.0)

2. ตำแหน่งกับความถี่ในการชกการชก ตารางที่ 4.47 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับความถี่ในการชกมวย ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.47

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์
ระหว่างตำแหน่งกับจำนวนการชก(ความถี่)

ตำแหน่ง	จำนวนการชก		รวม
	1 ครั้ง/เดือน	มากกว่า 1 ครั้ง/เดือน	
มีตำแหน่ง	1 (16.7)	5 (83.3)	6 (100.0)

ตารางที่ 4.47 (ต่อ)

ตำแหน่ง	จำนวนการชก		รวม
	1 ครั้ง/เดือน	มากกว่า 1 ครั้ง/เดือน	
ไม่มีตำแหน่ง	23 (42.6)	31 (57.4)	54 (100.0)
รวม	24 (40.0)	36 (60.0)	60 (100.0)

3. ตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (ลูมพินี) ตารางที่ 4.48 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (ลูมพินี) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.48

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์
ระหว่างตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (ลูมพินี)

ตำแหน่ง	เวทีมวยลูมพินี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
มีตำแหน่ง	4 (66.7)	2 (33.3)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	6 (11.1)	48 (88.9)	54 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

4. ตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (ราชดำเนิน) ตารางที่ 4.49 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งเวทีมวยที่ชก (ราชดำเนิน) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.49

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์
ระหว่างตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (ราชดำเนิน)

ตำแหน่ง	เวทีมวยราชดำเนิน		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
มีตำแหน่ง	2 (33.3)	4 (66.7)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	8 (14.4)	46 (85.6)	54 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

5. ตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (มวยไทย 7 สี) ตารางที่ 4.50 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (มวยไทย 7 สี) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่ไม่มีตำแหน่ง ไม่ขึ้นชกเวทีมวยไทย 7 สี มากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่ง

ตารางที่ 4.50

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์
ระหว่างตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (มวยไทย 7 สี)

ตำแหน่ง	เวทีมวยไทย 7 สี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
มีตำแหน่ง	4 (66.7)	2 (33.3)	6 (100.0)

ตารางที่ 4.50 (ต่อ)

ตำแหน่ง	เวทีมวยไทย 7 สี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
ไม่มีตำแหน่ง	6 (11.1)	48 (88.9)	54 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

6. ตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (พทยา) ตารางที่ 4.51 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (พทยา) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.51

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์
ระหว่างตำแหน่งกับเวทีมวยที่ชก (พทยา)

ตำแหน่ง	เวทีมวยพทยา		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
มีตำแหน่ง	-	6 (100.0)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	25 (46.3)	29 (53.7)	54 (100.0)
รวม	25 (41.7)	35 (58.3)	60 (100.0)

7. ตำแหน่งกับอาหารเสริม (ไข่ไก่) ตารางที่ 4.52 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับอาหารเสริม (ไข่ไก่) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.52

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับการรับประทานอาหารเสริม (ไข่ไก่)

ตำแหน่ง	อาหารเสริม (ไข่ไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
มีตำแหน่ง	6 (100.0)	-	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	41 (75.9)	13 (24.1)	54 (100.0)
รวม	47 (78.3)	13 (21.7)	60 (100.0)

8. ตำแหน่งกับอาหารเสริม (ซูปลั๊ก) ตารางที่ 4.53 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับอาหารเสริม (ซูปลั๊ก) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.53

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับการรับประทานอาหารเสริม (ซูปลั๊ก)

ตำแหน่ง	อาหารเสริม (ซูปลั๊ก)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
มีตำแหน่ง	6 (100.0)		6 (100.0)

ตารางที่ 4.53 (ต่อ)

ตำแหน่ง	อาหารเสริม (ซูปไก่)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
ไม่มีตำแหน่ง	44 (81.5)	10 (18.5)	54 (100.0)
รวม	50 (83.3)	10 (76.7)	60 (100.0)

9. ตำแหน่งกับอาหารเสริม (รังนก) ตารางที่ 4.54 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับอาหารเสริม (รังนก) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่ไม่มีตำแหน่ง ไม่ได้รับประทานรังนก มากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่ง

ตารางที่ 4.54

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับการรับประทานอาหารเสริม (รังนก)

ตำแหน่ง	อาหารเสริม (รังนก)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
มีตำแหน่ง	5 (83.3)	1 (16.7)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	13 (24.1)	41 (75.9)	54 (100.0)
รวม	18 (30.0)	42 (70.0)	60 (100.0)

10. ตำแหน่งกับอาหารเสริม (วิตามิน) ตารางที่ 4.55 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับอาหารเสริม (วิตามิน) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่ไม่มีตำแหน่งไม่ได้รับประทานวิตามิน มากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่ง

ตารางที่ 4.55

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับการรับประทานอาหารเสริม (วิตามิน)

ตำแหน่ง	อาหารเสริม (วิตามิน)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
มีตำแหน่ง	5 (83.3)	1 (16.7)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	19 (35.2)	35 (64.8)	54 (100.0)
รวม	24 (40.0)	36 (60.0)	60 (100.0)

11. ตำแหน่งกับอาหารเสริม (อื่น ๆ) ตารางที่ 4.56 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับอาหารเสริม ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า

ตารางที่ 4.56

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับการรับประทานอาหารเสริม (อื่น ๆ)

ตำแหน่ง	อาหารเสริม (อื่น ๆ)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
มีตำแหน่ง	3 (50.0)	3 (50.0)	6 (100.0)

ตารางที่ 4.56 (ต่อ)

ตำแหน่ง	อาหารเสริม (อื่น ๆ)		รวม
	ได้รับประทาน	ไม่ได้รับประทาน	
ไม่มีตำแหน่ง	40 (74.1)	14 (25.9)	54 (100.0)
รวม	43 (71.7)	14 (28.3)	60 (100.0)

12. ตำแหน่งกับสัญญาจ้าง ตารางที่ 4.57 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับสัญญาจ้าง ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า

ตารางที่ 4.57

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับสัญญาจ้าง

ตำแหน่ง	สัญญาจ้าง		รวม
	มีสัญญา	ไม่มีสัญญา	
มีตำแหน่ง	2 (33.3)	4 (66.7)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	27 (50.0)	27 (50.0)	54 (100.0)
รวม	29 (48.3)	31 (51.7)	60 (100.0)

ประสบการณ์ชกมวยกับชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.58
ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการชกมวยกับ
ชีวิตการทำงานของนักมวย

ชีวิตการทำงานของนักมวย	Chi-Square (X ²)	df	Sig.
ชีวิตการชกมวย			
รายได้ค่าตัวจากการชกมวย	19.394	1	0.000*
จำนวนการชก (ความถี่)	0.313	1	0.576
เวทีที่ชก			
เวทีมวยลุมพินี	2.725	1	0.180
เวทีมวยไทย 7 สี	3.750	1	0.053
เวทีมวยพญา	12.377	1	0.000*
ชีวิตในค่ายมวย			
อาหารเสริม			
ไข่ไก่	2.406	1	0.121
ซูปไก่	0.960	1	0.327
รังนก	8.929	1	0.003*
วิตามิน	7.812	1	0.005*
อื่น ๆ	0.657	1	0.418
สัญญาจ้าง	2.136	1	0.144

* มีความสัมพันธ์

จากตารางที่ 4.58 พบว่า ประสบการณ์ในการชกมวย มีความสัมพันธ์กับ รายได้ค่าตัวจากการชกมวย การรับประทานรังนก การชกมวยเวทีพญาและการรับประทานวิตามิน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าประสบการณ์ในการชกมวย ที่แตกต่างกันส่งผลให้ รายได้ค่าตัวจากการ

ชกมวย การรับประทานรังนก การชกมวยเวที่พัทยา และการรับประทานวิตามิน ต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ประสพการณการการชกมวยกับรายได้ค่าตัวในการชกมวย ตารางที่ 4.59 แสดงให้เห็นว่าประสพการณการการชกมวยกับรายได้ค่าตัวในการชกมวยมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีประสพการณน้อย มีรายได้ไม่เกิน 20,000 บาท มากกว่ากลุ่มที่มีประสพการณมาก

ตารางที่ 4.59

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

ประสพการณในการชกมวยกับรายได้ค่าตัว

จากการชกมวย

ประสพการณ	รายได้ค่าตัวจากการชกมวย		รวม
	ไม่เกิน 20,000 บาท	ไม่เกิน 20,000 บาท	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	30 (75.0)	10 (25.0)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	3 (15.0)	17 (85.0)	20 (100.0)
รวม	33 (55.0)	27 (45.0)	60 (100.0)

2. ประสบการณ์การการชกมวยกับจำนวนการชก (ความถี่) ตารางที่ 4.60 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การการชกมวยกับความถี่ในการชก ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.60

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

ประสบการณ์ในการชกมวยกับจำนวนการชก

ประสบการณ์	จำนวนการชก (ความถี่)		รวม
	1 ครั้ง/เดือน	มากกว่า 1 ครั้ง/เดือน	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	15 (37.5)	25 (62.8)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	9 (45.0)	11 (55.5)	20 (100.0)
รวม	24 (40.0)	36 (60.0)	60 (100.0)

3. ประสบการณ์การการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (ลูมฟินี) ตารางที่ 4.61 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (ลูมฟินี) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.61

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

ประสบการณ์ในการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (ลูมฟินี)

ประสบการณ์	เวทีมวย (ลูมฟินี)		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	22 (55.0)	18 (45.0)	40 (100.0)

ตารางที่ 4.61 (ต่อ)

ประสบการณ์	เวทีมวย (ลุ่มพิน)		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
110 ครั้ง ขึ้นไป	17 (85.0)	3 (15.0)	20 (100.0)
รวม	39 (65.0)	21 (35.0)	60 (100.0)

4. ประสบการณ์การชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (ราชดำเนิน) ตารางที่ 4.62 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (ราชดำเนิน) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.62

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ประสบการณ์ในการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก
(ราชดำเนิน)

ประสบการณ์	เวทีมวยราชดำเนิน		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	5 (12.5)	35 (87.5)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	5 (25.0)	15 (75.0)	20 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

5. ประสบการณ์การการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (มวยไทย 7 สี) ตารางที่ 4.63 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การการชกมวยกับเวทีที่ชก (มวยไทย 7 สี) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.63

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์
ในการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (มวยไทย 7 สี)

ประสบการณ์	เวทีมวยไทย 7 สี		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	4 (10.0)	36 (90.0)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	6 (30.0)	14 (70.0)	20 (100.0)
รวม	10 (16.7)	50 (83.3)	60 (100.0)

6. ประสบการณ์การการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (พญา) ตารางที่ 4.64 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (พญา) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย ขึ้นชกเวทีมวยพญา มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มาก

ตารางที่ 4.64

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์
ในการชกมวยกับเวทีมวยที่ชก (พญา)

ประสบการณ์	เวทีมวยพญา		รวม
	ขึ้นชก	ไม่ได้ขึ้นชก	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	23 (57.5)	17 (42.5)	40 (100.0)

ตารางที่ 4.64 (ต่อ)

ประสบการณ์	เวชียมยพพทยา		รวม
	ซึ้นชก	ม่ได้ซึ้นชก	
110 คร้ง ซึ้นไป	2 10.0)	18 (90.0)	20 (100.0)
รวม	25 (41.7)	35 (58.3)	60 (100.0)

7. ประสบการณ์การการชกมยกับอาหารเสริม (ไขไก่) ตารางที่ 4.65 แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์การการชกมยกับอาหารเสริม (ไขไก่) มม่ความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.65

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

ประสบการณ์ในการชกมยกับการรับประทาน

อาหารเสริม (ไขไก่)

ประสบการณ์	อาหารเสริม (ไขไก่)		รวม
	ได้รับ	ม่ได้รับประทาน	
น่อยกว่า 110 คร้ง	29 (72.5)	11 (27.5)	40 (100.0)
110 คร้ง ซึ้นไป	18 (90.0)	2 (10.0)	20 (100.0)
รวม	47 (78.3)	13 (21.7)	60 (100.0)

8. ประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (ซูปไก่) ตารางที่ 4.66 แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (ซูปไก่) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.66

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์
ในการชกมวยกับการรับประทานอาหารเสริม (ซูปไก่)

ประสบการณ์	อาหารเสริม (ซูปไก่)		รวม
	ได้รับ	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	32 (80.0)	8 (20.0)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	18 (90.0)	2 (10.0)	20 (100.0)
รวม	50 (83.3)	10 (16.7)	60 (100.0)

9. ประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (รังนก) ตารางที่ 4.67 แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (รังนก) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย ไม่ได้รับประทานรังนก มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มาก

ตารางที่ 4.67

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์
ในการชกมวยกับการรับประทานอาหารเสริม (รังนก)

ประสบการณ์	อาหารเสริม (รังนก)		รวม
	ได้รับ	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	7 (17.5)	33 (82.5)	40 (100.0)

ตารางที่ 4.67 (ต่อ)

ประสบการณ์	อาหารเสริม (รังนก)		รวม
	ได้รับ	ไม่ได้รับประทาน	
110 ครั้ง ขึ้นไป	11 (55.0)	9 (45.0)	20 (100.0)
รวม	18 (30.0)	42 (70.0)	60 (100.0)

10. ประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (วิตามิน) ตารางที่ 4.68 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (วิตามิน) มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย ไม่ได้รับประทานวิตามิน มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มาก

ตารางที่ 4.68

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ประสบการณ์ในการชกมวยกับการรับประทาน
อาหารเสริม (วิตามิน)

ประสบการณ์	อาหารเสริม (วิตามิน)		รวม
	ได้รับ	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	11 (27.5)	29 (72.5)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	13 (65.0)	7 (35.0)	20 (100.0)
รวม	24 (40.0)	36 (60.0)	60 (100.0)

11. ประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (อื่น ๆ) ตารางที่ 4.69 แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์การการชกมวยกับอาหารเสริม (อื่น ๆ) ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.69

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

ประสบการณ์ในการชกมวยกับการรับประทาน

อาหารเสริม (อื่น ๆ)

ประสบการณ์	อาหารเสริม (อื่น ๆ)		รวม
	ได้รับ	ไม่ได้รับประทาน	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	30 (75.0)	10 (25.0)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	13 (65.0)	7 (35.0)	20 (100.0)
รวม	43 (71.7)	17 (28.3)	60 (100.0)

12. ประสบการณ์การการชกมวยกับสัญญาจ้าง ตารางที่ 4.70 แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์การการชกมวยกับสัญญาจ้าง ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยพบว่า

ตารางที่ 4.70

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง

ประสบการณ์ในการชกมวยกับสัญญาจ้าง

ประสบการณ์	สัญญาจ้าง		รวม
	มีสัญญา	ไม่มีสัญญา	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	22 (45.0)	18 (55.0)	40 (100.0)

ตารางที่ 4.70 (ต่อ)

ประสบการณ์	สัญญาจ้าง		รวม
	มีสัญญา	ไม่มีสัญญา	
110 ครั้ง ขึ้นไป	7 (35.0)	13 (65.0)	20 (100.0)
รวม	29 (48.3)	31 (51.7)	60 (100.0)

ส่วนที่ 6 ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปและ
สถานะภาพในวงการมวยกับความคาดหวัง
ในชีวิตการทำงาน

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุและระดับการศึกษา สถานภาพในวงการมวย ได้แก่ ตำแหน่งและประสบการณ์ในการชกมวย กับความคาดหวังในชีวิตการทำงาน ได้แก่ อาชีพหลังจากเลิกชกมวย และความจำเป็นของสวัสดิการ โดยใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จากการทดสอบปรากฏผลดังนี้

อายุกับความคาดหวังในชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.71

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความคาดหวัง
 ในชีวิตการทำงานของนักมวย

ความคาดหวังในชีวิต	Chi-Square (χ^2)	df	Sig.
อาชีพหลังจากเลิกชกมวย	0.087	1	0.768
ความจำเป็นของสวัสดิการ	2.354	2	0.308

ตารางที่ 4.71 พบว่า อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าอายุ ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ ความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวยไม่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. อายุกับอาชีพหลังเลิกชกมวย ตารางที่ 4.72 แสดงให้เห็นว่าอายุกับรายได้ค่าตัวในการชกมวยไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.72

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
อายุกับอาชีพหลังจากการเลิกชกมวย

อายุ	อาชีพหลังจากการเลิกชกมวย		รวม
	ในวงการมวย	นอกวงการมวย	
น้อยกว่า 20 ปี	31 (86.1)	5 (13.9)	36 (100.0)
20 ปี ขึ้นไป	20 (83.3)	4 (16.7)	24 (100.0)
รวม	51 (85.0)	9 (15.0)	60 (100.0)

2. อายุกับความจำเป็นของสวัสดิการ ตารางที่ 4.73 แสดงให้เห็นว่าอายุกับความจำเป็นของสวัสดิการไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.73

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
อายุกับความจำเป็นของสวัสดิการ

อายุ	ความจำเป็นของสวัสดิการ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
น้อยกว่า 20 ปี	10 (27.8)	26 (72.2)	-	36 (100.0)

ตารางที่ 4.73 (ต่อ)

	ความจำเป็นของสวัสดิการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
20 ปี ขึ้นไป	4 (16.7)	19 (79.2)	1 (4.2)	24 (100.0)
รวม	14 (23.3)	45 (75.0)	1 (1.7)	60 (100.0)

การศึกษากับความคาดหวังในชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.74

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความคาดหวัง
ในชีวิตการทำงานของนักมว

ความคาดหวังในชีวิต	Chi-Square (χ^2)	df	sig
อาชีพหลังจากการเลิกชกมว	0.131	1	0.718
ความจำเป็นของสวัสดิการ	2.698	2	0.259

ตารางที่ 4.74 พบว่า ระดับการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวไม่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การศึกษากับอาชีพหลังเลิกชกมว ตารางที่ 4.75 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับอาชีพหลังเลิกชกมวไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.75

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับอาชีพหลังจากการเลิกชกมวย

ระดับการศึกษา	อาชีพหลังจากการเลิกชกมวย		รวม
	ในวงการมวย	นอกวงการมวย	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	26 (86.7)	4 (13.3)	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	25 (83.3)	5 (16.7)	30 (100.0)
รวม	51 (51.0)	9 (15.0)	60 (100.0)

2. การศึกษากับความจำเป็นของสวัสดิการ ตารางที่ 4.76 แสดงให้เห็นว่าการศึกษากับความจำเป็นของสวัสดิการไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.76

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ระดับการศึกษากับความจำเป็นของสวัสดิการ

ระดับการศึกษา	ความจำเป็นของสวัสดิการ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	5 (16.7)	25 (83.3)	-	30 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป	9 (30.0)	20 (66.7)	1 (3.3)	30 (100.0)
รวม	14 (23.3)	45 (75.0)	1 (1.7)	60 (100.0)

ตำแหน่งกับความคาดหวังในชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.77

ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งกับความคาดหวัง
ในชีวิตการทำงานของนักมวย

ความคาดหวังในชีวิต	Chi-Square (χ^2)	df	Sig.
อาชีพหลังจากการเลิกชกมวย	1.757	1	0.185
ความจำเป็นของสวัสดิการ	0.300	2	0.861

ตารางที่ 4.77 พบว่า ตำแหน่ง ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ตำแหน่ง ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ ความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวยไม่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ตำแหน่งกับอาชีพหลังเลิกชกมวย ตารางที่ 4.78 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับอาชีพหลังเลิกชกมวยไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.78

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับอาชีพหลังจากการเลิกชกมวย

ตำแหน่ง	อาชีพหลังจากการเลิกชกมวย		รวม
	ในวงการมวย	นอกวงการมวย	
มีตำแหน่ง	4 (66.7)	2 (33.3)	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	47 (87.0)	7 (13.0)	54 (100.0)
รวม	51 (85.0)	9 (15.0)	60 (100.0)

2. ตำแหน่งกับความจำเป็นของสวัสดิการ ตารางที่ 4.79 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งกับความจำเป็นของสวัสดิการไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.79

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ตำแหน่งกับความจำเป็นของสวัสดิการ

ตำแหน่ง	ความจำเป็นของสวัสดิการ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
มีตำแหน่ง	1 (16.7)	5 (83.3)	-	6 (100.0)
ไม่มีตำแหน่ง	13 (24.1)	40 (74.1)	1 (1.9)	54 (100.0)
รวม	14 (23.3)	45 (75.0)	1 (1.7)	60 (100.0)

ประสบการณ์ในการชกมวยกับความคาดหวังในชีวิตการทำงาน

ตารางที่ 4.80

ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการชกมวยกับ
ความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวย

ความคาดหวังในชีวิต	Chi-Square (X ²)	df	sig
อาชีพหลังจากการเลิกชกมวย	0.000	1	1.000
ความจำเป็นของสวัสดิการ	2.143	2	0.343

ตารางที่ 4.80 พบว่า ประสบการณ์ในการชกมวย ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าความแตกต่างของประสบการณ์ใน

การชกมวย ส่งผลให้ความคาดหวังในชีวิตการทำงานของนักมวยไม่แตกต่างกัน รายละเอียดต่อไปนี

1. ประสบการณ์กับอาชีพหลังเลิกชกมวย ตารางที่ 4.81 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์กับอาชีพหลังเลิกชกมวยไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.81

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ประสบการณ์กับอาชีพหลังจากการเลิกชกมวย

ประสบการณ์	อาชีพหลังจากการเลิกชกมวย		รวม
	ในวงการมวย	นอกวงการมวย	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	34 (85.0)	6 (15.0)	40 (100.0)
110 ครั้ง ขึ้นไป	17 (85.0)	3 (15.0)	20 (100.0)
รวม	51 (85.0)	9 (15.0)	60 (100.0)

2. ประสบการณ์กับความจำเป็นของสวัสดิการ ตารางที่ 4.82 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์กับความจำเป็นของสวัสดิการไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.82

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่าง
ประสบการณ์กับความจำเป็นของสวัสดิการ

ประสบการณ์	ความจำเป็นของสวัสดิการ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
น้อยกว่า 110 ครั้ง	10 (25.0)	30 (75.0)	-	40 (100.0)

ตารางที่ 4.82 (ต่อ)

ประสบการณ์	ความจำเป็นของสวัสดิการ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
110 ครั้ง ขึ้นไป	4 (20.0)	15 (75.0)	1 (5.0)	20 (100.0)
รวม	14 (23.3)	45 (75.0)	1 (1.7)	60 (100.0)

ส่วนที่ 7 ผลการศึกษากรณีศึกษา

นักมวยไทยเด็ก

เหตุผลในการเข้าสู่อาชีพนักมวยไทย : เริ่มแรก จันเจาวิ่งเล่นอยู่ที่ค่ายมวย จึงนั่งดูนักมวยซ้อมมวย เนื่องจาก พ่อทำงานที่ค่ายมวย เป็นครูฝึกสอนมวย ทำให้เห็นการชกมวยไทยมาตั้งแต่เด็ก รู้สึกว่าชอบมวยไทย อยากชกมวยไทย อีกทั้งรู้ว่าการเป็นนักมวยไทยมีรายได้ดี เนื่องจากพ่อเคยเป็นนักมวยไทยมาก่อน จึงได้ไปบอกแม่ว่าตนเองอยากเป็นนักมวย จากนั้นพ่อจึงสอนมวยให้ และให้ฝึกซ้อมมวยอยู่ในค่าย

ภูมิหลังครอบครัว : ฐานะครอบครัวของจันเจาอยู่ในระดับปานกลาง โดยพ่อทำงานที่ค่ายมวย เป็นครูฝึกสอนมวย และแม่ไม่ได้ประกอบอาชีพใด ๆ

อายุ : ปัจจุบัน จันเจามีอายุ 11 ปี

การศึกษา : กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบางประกำ้ว จังหวัดสมุทรปราการ

ภูมิลำเนา : จันเจาเป็นคนจังหวัดสมุทรปราการ

สถานภาพในวงการมวยไทย : จันเจาชกมวยไทยมาแล้ว 5 ปี โดยเริ่มแรกก่อนเป็นนักมวยไทยอย่างจริงจัง โดยขึ้นชกมวยไทยครั้งแรกตอนอายุ 6 ปี เริ่มชกมวยไทยตั้งแต่อายุ 5 ปี เป็นนักมวยไทยเด็กที่มีชื่อเสียง ชกมวยไทยเด็กในรุ่น 27 กิโลกรัม โดยใช้ชื่อในวงการมวยไทยว่า จันเจา แฟร์เท็กซ์ ชกมวยไทยมาแล้วกว่า 60 ครั้ง โดยเคยชกชนะ 40 ครั้ง แพ้ เพียง 18 ครั้ง และเสมอ 2 ครั้ง

รายได้ : นักมวยมีรายได้จากการชกมวยครั้งละ 1,500 บาท นอกจากนี้ยังได้รับเงินอัดฉีดและเงินจากคนดูเป็นรางวัลในการชก ซึ่งจำนวนเงินดังกล่าวเป็นจำนวนที่ไม่แน่นอน โดยจะขึ้นชกเดือนละ 2 ครั้ง คือ ทุกวันที่ 11 และ 26 ของเดือน โดยจะขึ้นชกที่สนามมวยเทพประสิทธิ์ พัทยา จังหวัดชลบุรี

การเตรียมตัวก่อนการขึ้นชก : นักมวยไทยทุกคนก่อนขึ้นชกต้องมีการชั่งน้ำหนักและที่นักมวยต้องทำคือ การลดน้ำหนัก ซึ่งอาจลดทุกครั้งหรือบางครั้งเท่านั้น ซึ่งวิธีในการลดน้ำหนักอาจแล้วแต่นักมวยแต่ละคน ทั้งการเข้าห้องอบ การวิ่ง การอดอาหาร และการควบคุมอาหาร เนื่องจากหากอดอาหารเป็นผลให้ไม่มีแรงได้ จึงใช้การควบคุมอาหารแทน เทคนิคสำคัญในการเตรียมตัวก่อนชก คือ “ต้องนอนให้มาก กินเยอะ ๆ หลังชั่งน้ำหนักไปแล้ว เมื่อเข้าตอนตี 5 จะได้มีแรงชก”

ตารางการฝึกซ้อม : สำหรับนักมวยทุกคนต้องอยู่ในกฎและระเบียบของทางค่ายมวย ไม่เว้นแม้กระทั่งนักมวยที่เป็นเด็ก โดยต้องมีการฝึกซ้อมทั้งตอนเช้าและตอนเย็น ซึ่งการฝึกซ้อมของนักมวยแต่ละคนจะแตกต่างกันไป โดยตารางการฝึกซ้อม คือ

“ตื่นมาวิ่งตอนตี 5 แล้วซ้อมจนถึง 9 โมงเช้า”

“ซ้อมเสร็จก็กินข้าว กินโอวัลติน แล้วก็ทานมกีน แล้วก็ไปนอน นอนถึงบ่าย 3 แล้วค่อยตื่นมาซ้อมต่อ”

“วันที่ต้องไปโรงเรียนจะแค่ตื่นมาวิ่งแล้วเล่นกล้ำมท้อง พอเล่นท้องเสร็จก็ไปโรงเรียน ตอน 7 โมง”

“ต้องเล่นท้อง 200 ที ก่อนไปโรงเรียน”

“ตอนเย็นซ้อมตอนบ่าย 3 ถึง 5 โมงเย็น ซ้อมเสร็จก็กินข้าว แล้วก็ไปนอน”

“นักมวยต้องนอนเยอะ ๆ พักให้มาก”

กฎและระเบียบของค่ายมวย : สำหรับนักมวยทุกคนต้องอยู่ในกฎและระเบียบของทางค่ายมวย หากพบว่ามี การฝ่าฝืนจะถูกกล่าวตักเตือนหรือคาดโทษแล้วแต่กรณี ซึ่งนักมวยเด็กต้องปฏิบัติ คือ

“ให้ดูหนังได้ถึง 2 ทุ่มครึ่ง”

“ทำการบ้าน อ่านหนังสือ ตอนซ้อมเสร็จ พอ 2 ทุ่มครึ่งเค้าก็ให้ไปนอน”

“ตอนกลางวันก็ต้องนอน วิ่งเล่นไม่ได้ เขามาไล้ให้ไปนอน”

อาหารเสริมต่าง ๆ : ทางค่ายมวยจะจัดอาหารให้นักมวยทุกคนรับประทานเหมือนกัน ทั้งตอนเช้าและตอนเย็นหลังฝึกซ้อมมวยเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยรายการอาหารที่ทางค่ายจัดให้นักมวยจะเป็นไปตามหลักโภชนาการ และต่างกันไปในแต่ละวัน แต่แตกต่างกันที่อาหารเสริม

ต่าง ๆ ที่นักมวยได้รับ ซึ่งอาหารเสริมนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญกับนักมวย เนื่องจาก เป็นอาหารที่เสริมเพิ่มเติมนอกจากอาหารหลัก ซึ่งอาหารเสริมเป็นส่วนที่บำรุงร่างกายนักมวย ต้องได้รับสารอาหารเพื่อเสริมสร้างแรง ให้มีแรงเมื่อเวลาขึ้นชก โดยอาหารเสริมที่รับประทานจะต่างกันไปตามความเหมาะสมของแต่ละคน อาทิ ไข่ไก่ ซึ่งอาจต่างจำนวนกัน ชุปไก่ รังนก วิตามิน เป็นต้น ซึ่งนักมวยกล่าวถึงอาหารเสริมที่นักมวยรับประทานว่

“จะกินโอวัลตินทุกวัน แล้วก็กินนม”

“วันที่ต้องชก จะกินแบรนต์ทุกวัน เช้าขวด เย็นขวด พอกินแล้วมันมีแรงดี”

“บางครั้งลดน้ำหนัก มันเพลีย ต้องกินเยอะ ๆ”

การลดน้ำหนัก : การลดน้ำหนักนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นของนักมวยทุกคน ไม่เว้นแต่นักมวยเด็กด้วย โดยเทคนิคการลดน้ำหนักของนักมวย คือ การวิ่ง ซึ่งจะมีการลดน้ำหนักเป็นครั้งคราว

ความสำคัญของผลการชก : ผลการชกแพ้หรือว่าชนะเป็นเรื่องที่สำคัญในการชกมวย แม้กระทั่งนักมวยเด็กยังคิดว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะจะได้ขึ้นชกในรายการแข่งขันที่ดี ซึ่งมีผลต่อรายได้ ดังคำกล่าวทั้ง 2 ประโยคที่ว่า

“ก็ต้องชกชนะหลาย ๆ ครั้ง แล้วได้ต่อยเวทีดี เงินก็ดีด้วย”

“เมื่อก่อนได้ 700-800 บาท พอต่อยมาเรื่อย ๆ ได้ต่อยศึกดาวรุ่ง ก็ได้เงินดี”

เรื่องการแพ้ชนะ เป็นสิ่งที่มีผลต่อนักมวยมิใช่เพียงผลต่อการพิจารณารายได้หรือการขึ้นค่าตัวเท่านั้น แต่ยังมีผลทางจิตใจของนักมวยอีกด้วย โดยนักมวยกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “ถ้าต่อยแล้วมีกองเชียร์เรามาเยอะ ๆ ก็เป็นกำลังใจได้”

ชีวิตในค่าย : นักมวยทุกคนจะพักอาศัยอยู่ในค่ายมวย ซึ่งเป็นห้องพักที่ทางค่ายมวยจัดไว้ให้ โดยนักมวยแต่ละคนจะพักกับใครนั้น ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมที่ทางค่ายจัดให้ แต่อาจมีที่สามารถเลือกห้องพัก และเลือกว่าต้องการพักอยู่กับใคร ซึ่งเขาพักอยู่กับครอบครัว เนื่องจาก พ่อเป็นครูฝึกสอนมวย จึงสามารถเลือกได้ว่าต้องการอยู่กับครอบครัว ซึ่งประกอบไปด้วย พ่อ แม่ และตัวนักมวยเอง

สวัสดิการที่ได้รับ : นักมวยเด็กที่อยู่ในค่ายจะได้รับสวัสดิการต่าง ๆ จากทางค่าย คล้ายกับนักมวยที่เป็นนักมวยผู้ใหญ่ ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักมวยไทยแล้ว ทั้งสวัสดิการด้านอาหาร น้ำดื่ม ที่พัก อุปกรณ์กีฬา เครื่องแบบสำหรับนักมวย ห้องน้ำ-ห้องส้วม ค่ารักษาพยาบาล และเงินพิเศษในเทศกาล อย่าง ตรุษจีน เป็นต้น และคิดว่า รายได้ที่ได้รับมีความเหมาะสม รู้สึกว่าพึงพอใจกับสวัสดิการต่าง ๆ ที่ได้รับ และสวัสดิการต่าง ๆ มีความจำเป็นมากน้อยในระดับต่างกัน

อาการบาดเจ็บจากการชกมวยไทย : เนื่องจากนักมวยยังมีอายุน้อย จึงไม่มีอาการบาดเจ็บต่อเนื่องจากการชกมวย แต่จากการสัมภาษณ์พบว่า นักมวยเด็กเคยได้รับบาดเจ็บขณะขึ้นชกนักมวย โดนกล่าวถึงความรู้สึกเมื่อขึ้นชกครั้งแรกว่า “ตอนต่อแพครั้งแรก เสียใจครับ เสียใจมาก ร้องไห้เลย” และอาการบาดเจ็บที่ได้รับจากการชก คือ “เคยโดนเตะก้านคอ น็อคลงไปเลย รู้สึกมึน ๆ มองอะไรไม่เห็น เหมือนใครมาปิดไฟ แล้วก็รู้สึกตัวเลย รู้สึกตัวอีกทีตอนมาอยู่ข้างล่างเวที”

ความสัมพันธ์กับคนในค่าย : นักมวยเด็กคนนี้ยังเล่าถึงความสัมพันธ์อันดีกับทุกคนในค่าย ทั้งนักมวยคนอื่น ครูฝึก หัวหน้าค่ายมวย และเจ้าหน้าที่ในค่าย โดยกล่าวถึงความรู้สึกว่า “เขาก็ใจดีกับผมทุกคนเลยครับ เวลาไปต่อยที่พญา บางทีพี่ ๆ เขาก็พาผมไปเที่ยวทะเล” นอกจากนี้ยังกล่าวถึงความรู้สึก เมื่อได้สัมผัสชีวิตเช่นเด็กปกติทั่วไป ซึ่งผู้ที่เป็นนักมวยไม่ได้สัมผัส คือ “รู้สึกชอบครับ เล่นน้ำทะเลสนุกดี เพราะปกติก็ไม่ค่อยได้ไปเที่ยว”

ความก้าวหน้าในอาชีพและความคาดหวังในอนาคต : ความฝันสูงสุดของนักมวยคืออยากเป็นแชมป์ นักมวยเด็กคนนี้ก็เช่นกัน ที่มีความใฝ่ฝันอยากเป็นแชมป์ ซึ่งนักมวยเด็กรู้สึกว่าการนี้อยู่มานานตั้งแต่เด็ก อยากทำงานที่ค่ายนี้ต่อไปในอนาคต โดยคิดว่าอยากเป็นครูฝึก อีกทั้งค่ายนี้มีค่ายมวยไทยในต่างประเทศด้วย จึงทราบว่ามีนักมวยรุ่นพี่หลายคนไปเป็นครูฝึกสอนมวยยังต่างประเทศ ให้แก่ชาวต่างชาติ โดยเหตุผลของการที่ต้องการทำงานในค่ายนี้ต่อ และอาชีพที่สนใจนั้นมีความแตกต่างกันไป โดยนักมวยเด็กกล่าวถึงความใฝ่ฝันในเส้นทางมวยไทย จากคำถาม 3 ประโยคที่ว่า

“อยากเป็นครูฝึก เพราะมวยเป็นชีวิตจิตใจ ”

“อยากเป็นนักฟุตบอลด้วยครับ ผมชอบเตะบอล แต่มาทางนี้แล้ว แล้วผมก็รักมวยเป็นนักมวยมีรายได้”

“อยากไปเป็นครูฝึกเมืองนอก อยากเรียนรู้”

นอกจากนี้ นักมวยยังมีความต้องการที่จะทำงานในค่ายมวยไทยแห่งนี้ต่อไปอีกในอนาคต โดยกล่าวว่า “ค่ายนี้ดีครับ อยู่ดี กินดี”

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานของอาชีพนักมวยไทย : สำหรับนักมวยเด็กเห็นว่านักมวยไทยเป็นอาชีพที่ไม่แน่นอนทางด้านรายได้ เป็นอาชีพที่ได้ค่าตอบแทนแลกกับหยาดเหงื่อแรงงาน ต้องเป็นคนที่มีใจรักในมวยไทย ต้องมีความซื่อสัตย์ต่ออาชีพ และเคยได้ยินเรื่องการล้มมวย ซึ่งผู้ใหญ่พูดถึง แต่มีความเห็นว่าเป็นสิ่งไม่ดี นักมวยไม่ควรทำ ถ้าตนเองโตขึ้นจะไม่ทำ อีกทั้งยังเสนอแนะในเรื่องชีวิตการทำงานของอาชีพนักมวยไทยว่า นักมวยต้องขยันซ้อม ถ้าอยาก

เป็นแชมป์ และมีรายได้สูง และเสนอให้รัฐบาลสนับสนุนมวยไทย เพื่อให้คนรักมวยไทย และเพื่อคนหันมาดูมวยไทยมากขึ้น

นักมวยผู้ใหญ่

เหตุผลในการเข้าสู่อาชีพนักมวยไทย : เริ่มชกมวยไทยตั้งแต่อายุ 15 ปี เนื่องจาก ชอบมวยไทย อยากเป็นนักมวย โดยเริ่มแรกมีรุ่นพี่ที่อยู่บ้านในละแวกเดียวกันในจังหวัดชัยภูมิ เข้ามาเป็นนักมวยไทยในค่ายซึ่งอยู่ในกรุงเทพฯ ประกอบกับเคยซ้อมชกมวยที่ค่ายมวยที่ตั้งอยู่บริเวณเดียวกันในจังหวัดชัยภูมิ จึงไปขอยกทางบ้านเพื่อติดตามรุ่นพี่มาเป็นนักมวยในกรุงเทพฯ ด้วย ซึ่งทางบ้านไม่ขัดข้องแต่อย่างใด อีกทั้งทางบ้านประกอบอาชีพรับจ้าง ซึ่งทำให้ครอบครัวมีรายได้ไม่มากนัก นักมวยจึงต้องหาอาชีพเลี้ยงตนเอง และทราบว่านักมวยเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี จึงต้องการเป็นนักมวย เมื่อเข้ากรุงเทพฯ มาได้มาอยู่ที่ค่ายมวยในกรุงเทพฯ ผูกซ้อมมวยอยู่ได้ระยะหนึ่ง จากนั้นรุ่นพี่ในวงการมวยไทยชักชวนมาเป็นนักมวยในค่ายมวยซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดสมุทรปราการและเป็นนักมวยของค่ายนี้จนถึงทุกวันนี้ โดยกล่าวถึงเหตุผลในการมาเป็นนักมวยว่า “อยากเป็นนักมวยเหมือนลูกพี่ เป็นนักมวยเงินดี”

ภูมิหลังครอบครัว : ทางบ้านประกอบอาชีพรับจ้าง ซึ่งทำให้ครอบครัวมีรายได้ไม่มากนัก นักมวยจึงต้องหาอาชีพเลี้ยงตนเอง อีกทั้งต้องส่งเงินกลับบ้านไปให้แม่ที่จังหวัดชัยภูมิ

อายุ : นักมวยไทยอายุ 27 ปี

การศึกษา : จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ภูมิลำเนา : เป็นคนจังหวัดชัยภูมิ

สถานภาพในวงการมวยไทย : นักมวยชกมวยไทยมาแล้ว 160 ครั้ง ในระยะเวลาการเป็นนักมวยไทยมาแล้ว 12 ปี เคยได้รับตำแหน่งแชมป์มาแล้วในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งขณะนี้ไม่ได้ดำรงตำแหน่งนั้นแล้ว เนื่องจากมีนักมวยคนอื่นชกเพื่อชิงตำแหน่งไปแล้ว โดยเล่าถึงประสบการณ์ในวงการมวยไทยว่า

“เคยเป็นแชมป์ลูมพินี และเป็นแชมป์ประเทศไทย”

“ตอนนี้ไม่ได้เป็นแล้ว เสียแชมป์แล้ว”

รายได้ : อาชีพนักมวยไทยเป็นอาชีพที่ไม่แน่นอนทางด้านรายได้ เนื่องจากค่าตอบแทนที่ได้รับอาจถูกลดลงในชั่วข้ามคืน ซึ่งค่าตอบแทนนี้ขึ้นอยู่กับผลงานในการชกมวย ซึ่งหากต้องการได้ค่าตอบแทนมากขึ้นหรือต้องการมีรายได้มากเท่าที่เคยได้รับนั้น สามารถทำได้ คือ

การต้องขึ้นชกให้ชนะอีก เพื่อแสดงผลงาน นักมวยเล่าถึงรายได้ที่เคยได้รับในวงการมวยที่ผ่านมาว่า

“เมื่อก่อนเคยได้ค่า 100,000 กว่า”

“ก็เกือบ ๆ 200,000 ก็มี”

“มันอยู่ที่รักษาแชมป์ได้นาน ค่าตัวก็ขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ตก”

“ตอนนี้ก็ได้อยู่ 70,000”

“พอเสียแชมป์ละ ที่นี้ค่าตัวก็ตก”

คำตอบแทนอื่น ๆ : นักมวยที่อยู่วงการมานานและมีผลงานดี จะมีแฟนมวยที่ชื่นชอบและชื่นชมในตัวนักมวย โดยนักมวยจะได้รับรางวัลซึ่งเป็นเงินรางวัลที่ชกถูกใจผู้ชม ชกชนะเนื่องจากวงการมวยจะมีการเล่นพนัน หากว่าแฟนมวยเล่นข้างนักมวย แล้วนักมวยชกชนะ นักมวยจะได้เงินรางวัลจากแฟนมวย และยิ่งนักมวยเป็นรอง คือ ทำทางว่าอาจชกแพ้ แล้วกลับมาชกชนะ ทำให้แฟนมวยพอใจ แฟนมวยจะให้เงินรางวัลตอบแทน หรือบางครั้งทางค่ายมวยจะให้เงินรางวัลเติมพันทั้งหมด โดยไม่หักหรือแบ่งเงินรางวัลดังกล่าวเลย นอกจากรายได้ซึ่งเป็นค่าตัวในการชก นักมวยจะได้รับเงินเติมพันหรือเงินอัดฉีดในการชก และมีรายได้อื่น อาทิ รางวัลชนะเลิศรางวัลชกแล้วแตก เป็นต้น ซึ่งรางวัลดังกล่าวเป็นจำนวนเงินที่ไม่แน่นอน และขึ้นอยู่กับว่าชกในเวทีที่มีคนดูจำนวนมาก มีผู้สนับสนุนดี อย่างเช่น เวทีมวยลุมพินี เวทีมวยราชดำเนิน เป็นต้น

ตารางการฝึกซ้อม : การฝึกซ้อมของนักมวยเป็นสิ่งสำคัญในอาชีพนักมวย เนื่องจากถือว่าการฝึกซ้อมอย่างหนึ่ง โดยการฝึกซ้อมจะเริ่มตั้งแต่ตี 5 มาวิ่งเหมือนกันทุกคน แต่ระยะเวลาต่างกันไป โดนนักมวยท่านนี้จะออกกายบริหารก่อนเป็นเวลา 10 นาที จากนั้นจะวิ่งหนึ่งชั่วโมง กระโดดเชือก 30 นาที วิดพื้น 50 ครั้ง บริหารกล้ามเนื้อ 200 ครั้ง โหนบาร์ 30 ครั้ง ชกลม 10 นาที ชกกระสอบ 30 นาที และลงนอนอีก 30 นาที นอกจากนี้สิ่งที่ต้องระวังคือ การบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม

กฎและระเบียบของค่ายมวย และการลงโทษ : นักมวยเป็นอาชีพที่ต้องพัฒนาตนเองเสมอด้านผลงานในการชก ดังนั้น ผลการชกนับว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อความก้าวหน้าในอาชีพและค่าตอบแทน แต่เนื่องจากการชกมวยถือเป็นกีฬาอย่างหนึ่ง จึงทำให้ผลการชกที่ออกมาไม่แน่นอน และทางค่ายมวยไม่มีบทลงโทษใด ๆ หากแพ้อย่างสมศักดิ์ศรี แต่หากนักมวยไม่ตั้งใจในการชกแล้วผลออกมาแพ้ ทางค่ายจะมีการว่ากล่าวตักเตือน เนื่องจากไม่ขยันในการฝึกซ้อม โดยนักมวยกล่าวว่า

“แพ้เขาก็ไม่ว่า ธรรมดา ก็พามีแพ้ มีชนะ”

“ถ้าแพ้หมดแรง เขาว่า เรียกไปว่า ซ้อมไม่ดี”

อาหารเสริมต่าง ๆ : ทางค่ายมวยจะจัดอาหารสำหรับนักมวยทุกคนและยังจัดอาหารเสริมให้กับนักมวยทุกคนตามความเหมาะสม ซึ่งเป็นส่วนที่ช่วยเสริมสร้างพลังกำลังให้แก่ นักมวย

นักมวย “กินไข่ ไข่ลวกวันละ 2 ฟอง แล้วก็กินรงนก วิตามินตามปกติ”

นักมวย “วันชกต้องกินเบรนต์ กินให้เยอะ เพราะลดน้ำหนักมันเปลี่ย”

ความสำคัญของการชก : นักมวยไทยเป็นอาชีพที่มีชื่อเสียงกับรายได้ประกอบกัน การรักษาดำแหน่งถือว่าเป็นการรักษาค่าตอบแทน และมีผลต่อการขึ้นค่าตอบแทนด้วย นักมวยผู้ที่ไม่เคยเป็นแชมป์สามารถชกชิงตำแหน่งแชมป์ และผู้ที่เสียตำแหน่งไปแล้ว สามารถขึ้นชกเพื่อให้ได้ตำแหน่งนั้นคืนมา นักมวยได้กล่าวถึงเส้นทางในวงการมวยไทยจากค่ากล่าว 4 ประโยคที่ว่า

“ก็ต้องทำฟอร์มให้หุ ๆ แล้วเขาเห็น เขาจะจัดชกชิงแชมป์”

“ก็ชกเวทีใหญ่ ๆ ชก 4-5 ครั้งติด แล้วเขาจะให้ชกชิงแชมป์”

“ถ้าเราเป็นอยู่แล้ว แล้วมีดาวรุ่งมา เขาก็ขอชกชิงแชมป์ได้”

“เราก็ต้องต่อป้องกันตำแหน่ง”

ชีวิตในค่าย : นักมวยทุกคนจะพักอาศัยอยู่ในค่ายมวย ซึ่งเป็นห้องพักที่ทางค่ายมวยจัดไว้ให้ โดยนักมวยแต่ละคนจะพักกับใครนั้น ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมที่ทางค่ายจัดให้ แต่อาจมีที่สามารถเลือกห้องพัก และเลือกว่าต้องการพักอยู่กับใคร ซึ่งนักมวยท่านนี้เติบโตและอยู่ในค่ายมานาน มีผลงานเป็นที่ยอมรับ จึงเป็นผลให้สามารถเลือกได้ว่าต้องการพักอาศัยกับผู้ใด ซึ่งนักมวยท่านนี้เลือกที่จะอยู่กับเพื่อนนักมวยด้วยกัน โดยกล่าวว่าตนสามารถพักกับใครก็ได้ เนื่องจากทุกคนในค่ายนี้สนิทกันหมดทุกคน อยู่มานาน รู้จักกันหมด พักอยู่ห้องละ 2 คน โดยพักอยู่กับนักมวยท่านอื่น

จำนวนการชก : นักมวยที่มีชื่อเสียงและยังมีอายุน้อยมาก จะขึ้นชกมวยเพียงเดือนละ 1 ครั้ง เนื่องจากต้องรักษาร่างกาย หากขึ้นชกมาก อาจทำให้ร่างกายทรุดโทรมได้ และกล่าวถึงเหตุผลเพิ่มเติมอีกว่า “ถ้าเริ่มมีชื่อเสียงจะต่อเดือนละครั้ง คนจะรอดู แล้วเวลามีรายการได้ชกคนจะมาดูเยอะ” นอกจากนี้ นักมวยยังกล่าวอีกว่า “คนดูเขาก็ชอบดูมวยดี ๆ ด้วย”

เวทีที่ขึ้นชก : ซึ่งตัวนักมวยขึ้นชกมาแล้วในหลายเวทีตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน โดยนักมวยท่านนี้ขึ้นชกที่เวทีมวยราชดำเนินกับลุมพินี

การเตรียมตัวก่อนขึ้นชกมวย : นักมวยต้องตื่นมาเพื่อชั่งน้ำหนักตอนตี 5 หากน้ำหนักเกินต้องรีบลดน้ำหนัก เมื่อน้ำหนักผ่านแล้ว นักมวยต้องกินอาหารเสริมต่าง ๆ ที่ทางค่ายเตรียมให้

การลดน้ำหนัก : นักมวยยังต้องมีการลดน้ำหนักทุกครั้งที่จะขึ้นชก โดยวิธีการลดน้ำหนัก คือ การวิ่ง การเข้าห้องอบ และการอดอาหาร เทคนิคสำคัญในการลดน้ำหนัก คือ

“ลดน้ำหนักทรานมาก ทำทุกอย่าง”

“ที่หนักที่สุด ถ้าไม่ไหวจริง ๆ ต้องกินยาขับปัสสาวะ อันนี้หมอห้ามกินนะ”

สวัสดิการที่ได้รับ : เรื่องเกี่ยวกับสวัสดิการต่าง ๆ นับว่ามีความจำเป็นต่ออาชีพนักมวยมาก ส่วนสวัสดิการที่มีความจำเป็นในระดับน้อยจะเป็นสวัสดิการประเภทที่นักมวยไม่ค่อยได้ใช้ เช่น กองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา เพราะนักมวยส่วนใหญ่มักจะเรียนน้อย เนื่องจากต้องฝึกซ้อมและพักผ่อนให้เพียงพอ วันหยุดต่าง ๆ เนื่องจากทางค่ายจะให้พักนานถึง 5 วันหลังจากขึ้นชก เงินพิเศษในเทศกาลคิดว่ามีความจำเป็นในระดับน้อยเช่นกัน เพราะนักมวยเป็นอาชีพที่มีรายได้ค่อนข้างสูง และมีเงินต่าง ๆ นอกจากค่าตัวด้วย เป็นต้น

อาการบาดเจ็บจากการชกมวยไทย : อาการบาดเจ็บจากการชกมวยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของอาชีพนักมวย ทั้งตอนที่ขึ้นชกและอาการบาดเจ็บต่อเนื่องจากการชก ซึ่งนักมวยคนนี้พบว่ามีอาการต่อเนื่องทั้งทางสายตา ที่รู้สึกว่ามันมืด ๆ จะพร่ามัวบ้าง อาการทางหูที่รู้สึกว่ามีอาการหูอื้อในบางครั้ง อาการเบลอที่เป็นจากผลของอาการทางศีรษะ ส่วนอาการทางกล้ามเนื้อจะเป็นอาการปวดกล้ามเนื้อ ซึ่งพบว่าเป็นบ่อยที่สุด นอกจากนี้นักมวยยังเล่าถึงอาการบาดเจ็บที่เคยได้รับการฝึกซ้อมว่า

“ก็ต้องคอยระวัง”

“เคยซ้อมแล้วหัวชนกันแตก”

ความสัมพันธ์กับคนในค่าย : การอยู่ร่วมกันในค่ายมวยทั้งเวลาทำงานและนอกจากเวลาการทำงานให้นักมวยมีความผูกพันกัน ยิ่งนักมวยที่อยู่ในค่ายนานจะมีความผูกพันกับค่ายรวมทั้งคนในค่ายด้วย ซึ่งส่วนมากจะพบว่ามีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

ความก้าวหน้าในอาชีพและความคาดหวังในอนาคต : นักมวยที่มาชกมวยไทยส่วนมากเกิดจากความชื่นชอบมวยไทยอยู่แล้ว ดังนั้นนักมวยจึงมีความต้องการที่จะทำงานในค่ายมวยต่อไป และอาชีพที่สนใจคือเป็นครูฝึก เนื่องจากมีความชำนาญในเรื่องการชกมวย ยิ่งถ้าเคยเป็นแชมป์หรือมีชื่อเสียงมาก่อน จะทำให้มีความรู้ในเรื่องมวยดี ว่าควรทำอย่างไรจึงจะไปยังจุดหมายดังกล่าว และสิ่งที่นักมวยสนใจมากคือ การไปเป็นครูฝึกสอนมวยในต่างประเทศ เนื่องจากมีค่าตอบแทนสูง อีกทั้งอาชีพนักมวยมีระยะเวลาที่ไม่แน่นอน ไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นนักมวยได้จนอายุมากขึ้น ซึ่งส่วนมากไม่เกิน 30 ปี หรือนักมวยที่ดูแลตัวเองดี ๆ คือ รักษา

สุขภาพ ไม่เที่ยวเตร่ อาจชกมวยไทยได้ถึง 31-32 ปี จะถือว่าแก่แล้ว สำหรับวงการมวยไทย โดยกล่าวถึงเส้นทางการเป็นนักมวยไทยว่า

“ก็คิดว่าก็คงต่อยถึง 30 คงเล็ก”

“เกินนี้ก็ไม่ค่อยไหวแล้ว อาจออกอาวุธไม่ทันเด็ก ๆ”

ความคิดเห็นเกี่ยวกับชีวิตการทำงานของอาชีพนักมวยไทย : นักมวยมีความเห็นว่า อาชีพนักมวยเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี แต่เป็นอาชีพที่แลกมากับหยาดเหงื่อแรงงาน เป็นอาชีพที่ต้องมีใจรัก เนื่องจากต้องอดทนต่อการฝึกซ้อม อยู่ในกฎระเบียบของทางค่าย ไม่มีอิสระเป็นของตัวเอง เมื่อจดทะเบียนเป็นนักมวยแล้ว จะไม่สามารถไปชกมวยได้ตามอำเภอใจ ต้องขึ้นชกตามที่ค่ายมวยกำหนด นอกจากนี้ยังให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับตัวนักมวยเองว่า ต้องเป็นคนที่รักในอาชีพ มีความซื่อสัตย์ต่ออาชีพ คือไม่คิดที่จะทำผิดต่อการเป็นนักมวย เช่น การล้มมวย เป็นต้น และต้องขยันฝึกซ้อม ต้องดูแลสุขภาพร่างกาย และเสนอให้ค่ายมวยมีการดูแลครูฝึก เนื่องจาก ครูฝึกเป็นได้ทั้งกำลังใจ และส่วนที่บั่นทอนกำลังใจ หากเป็นนักมวยใหม่ ๆ ที่เข้ามาอาจได้รับฟังถ้อยคำที่หยาบคายบ้าง ทำให้หมดกำลังใจได้ แต่ตรงกันข้าม หากครูฝึกมีการให้กำลังใจที่ดี นักมวยจะมีกำลังใจในการชกอย่างยิ่ง ส่วนภาครัฐบาลนั้น ในปัจจุบันได้ให้ความสนใจกับมวยไทยมากขึ้น ทำให้วงการมวยไทยได้รับความสนใจในวงกว้าง ส่งผลให้เห็นความสำคัญกับตัวนักมวยด้วย

สรุป

จากผลการศึกษาระดับศึกษาพบว่าเหตุผลในการเข้าสู่อาชีพนักมวยไทย คือ เป็นอาชีพที่มีรายได้ดี ก่อนเข้ามาเป็นนักมวยได้คลุกคลีอยู่ในวงการมวยไทย นักมวยไทยส่วนมากมีการศึกษาน้อย เนื่องจากต้องฝึกซ้อมตามตารางที่ทางค่ายจัดไว้ การเป็นนักมวยต้องมีวินัยตลอดชีวิตการทำงานเป็นนักมวยไทยอาชีพทั้งขณะขึ้นชกและการใช้ชีวิตอยู่ในค่าย ต้องดูแลสุขภาพร่างกาย นักมวยต้องมีการฝึกซ้อมช่วงเช้าตั้งแต่ 5.00-9.00 น. การนอนหลับพักผ่อนหลังซ้อมเสร็จ และตื่นมาซ้อมอีกที่ตอนประมาณ 15.00-18.00น. และต้องนอนเป็นเวลา โดยนักมวยเด็กต้องเข้านอนเวลา 20.00 น. นักมวยผู้ใหญ่ต้องเข้านอนเวลา 10.00 น. และไม่สามารถออกไปเที่ยวข้างนอกได้ หากออกไปถือว่าการฝ่าฝืนกฎระเบียบของทางค่าย ต้องถูกว่ากล่าวตักเตือนหรือให้งดการขึ้นชก ซึ่งมีผลต่อรายได้ที่จะได้รับ การที่นักมวยต้องออกจากบ้านมาใช้ชีวิตในค่ายทำให้ค่ายมวยเปรียบเป็นบ้านของนักมวยด้วย บุคคลต่าง ๆ ที่อยู่ในค่ายเปรียบเหมือนญาติซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กัน ดังนั้น สิ่งแวดล้อมในค่ายจะส่งผลต่อตัวนักมวยทั้งร่างกายและจิตใจ

กล่าวคือ ความเป็นอยู่ที่ดี ส่งผลต่อร่างกายภายนอก ความรู้สึกมีความสุข ระดับความสัมพันธ์ ส่งผลต่อสภาพจิตใจ เป็นต้น นอกจากนี้ ความใฝ่ฝันในอาชีพของนักมวย คือ การได้เป็นแชมป์ เนื่องจากมีผล ต่อ ชื่อเสียง รายได้ โอกาสก้าวหน้าในอาชีพต่อไป เป็นต้น

การอภิปรายผล

จากการศึกษาชีวิตการทำงานของอาชีพนักมวยไทย ในกลุ่มตัวอย่าง 60 คนโดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผู้ศึกษาพบประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งสามารถนำมาอภิปรายผลโดยนำแนวคิด ทฤษฎี และผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบในการอภิปรายผลได้ดังนี้

การเข้าสู่อาชีพนักมวยไทย

จากการศึกษานักมวยไทยในค่ายมวยแฟร์เท็กซ์ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง การเข้าสู่อาชีพนักมวยไทยจากการสัมภาษณ์พบว่า การเข้าสู่อาชีพนักมวย เนื่องจาก เป็นอาชีพที่มีรายได้ดี จากกรณีศึกษาพบว่า มีรายได้หลักหมื่นถึงหลักแสนบาท ในช่วงอายุไม่ถึง 20 ปี ซึ่งเป็นการยากที่อาชีพอื่น ในระดับการศึกษาเดียวกันจะสามารถมีรายได้มากเช่นนี้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดความอยู่ดีมีสุข (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2545) ซึ่งกล่าวถึงรายได้ อันเป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งทำให้คนมีความเป็นอยู่ที่ดีและปัจจัยฮิรามัน ของ Herzberg (อ้างถึงใน สมิหรา จิตตลดากร, 2546) ซึ่งกล่าวว่า เงินหรือรายได้เป็นปัจจัยให้คนต้องการทำงาน และรู้สึกพอใจในงานนั้น นอกจากรายได้แล้วยังผู้ที่เข้าสู่อาชีพนักมวยยังได้มีโอกาสคลุกคลีกับมวยไทย คือ การเห็นการชกมวยมาตั้งแต่อายุน้อย และมีความรู้สึกชอบมวยไทย มวยไทยมีเสน่ห์ ทำให้เป็นแรงบันดาลใจในการเข้าสู่วงการมวยไทย ซึ่งสอดคล้องกับปัจจัยแรงจูงใจ อันเป็น เรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา ซึ่งกระตุ้นให้คนอยากทำงาน

ชีวิตการทำงานของนักมวยไทยอาชีพ

การศึกษาชีวิตการทำงานของ ด้านรายได้ พบว่า นักมวยเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี เพราะมีรายได้ตั้งแต่ 10,001-20,000 ร้อยละ 28.3 และมีรายได้อื่นอีกสูงถึงร้อยละ 65 นอกจากนี้ยังพบว่า นักมวยที่มีอายุ 20-24 ปี เป็นช่วงอายุที่มีรายได้ 20,001-40,000 บาท เป็นช่วงที่ได้รับรายได้จาก

เงินเดิมพันมากที่สุด และยังเป็นช่วงที่มีรายได้ 60,001 บาทขึ้นไป เนื่องจากเป็นช่วงที่เริ่มมีชื่อเสียง เริ่มมีประสบการณ์และผลกำไรดีในการชกมวยจึงทำให้มีค่าตัวที่แพงขึ้น เมื่ออายุเริ่มมากขึ้น ความแข็งแรงของร่างกายลดลงทำให้ค่าตอบแทนที่ได้ลดลง นักมวยที่มีจำนวนการชกต่ำกว่าช่วงอื่นคือ 15-19 ปี เนื่องจาก เป็นช่วงที่มีกำลังดี ร่างกายยังแข็งแรง มีการขึ้นชกบ่อยกว่าช่วงอื่นเพื่อเป็นการหาประสบการณ์ เมื่ออายุมากขึ้นสุขภาพและร่างกายเริ่มเสื่อมทำให้ความถี่ในการชกน้อยลง อาจเนื่องจากนักมวยเป็นอาชีพที่ต้องเสี่ยงต่ออาการบาดเจ็บเนื่องจากการชก ซึ่งพบว่ามีการบาดเจ็บที่กล้ามเนื้อมากที่สุด ต่อมาเป็นอาการบาดเจ็บที่ศีรษะและสมอง หู และสายตา ตามลำดับ และการฝึกซ้อมทุกวันทำให้มีความเสี่ยงต่ออาการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม ซึ่งพบว่ามีถึงร้อยละ 75.0 เคยได้รับบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม ทำให้ร่างกายเสื่อมเร็วกว่าอาชีพอื่น

จากผลการศึกษาในเรื่องสัญญาจ้าง พบว่านักมวยอายุ 15-19 ปี เป็นช่วงอายุที่มีสัญญาจ้างมากกว่าช่วงอื่น เพราะทางค่ายมวยจะปลุกปั้นนักมวยที่มีอายุน้อยและยังมีกำลังดี อันเป็นการสร้างชื่อเสียงและรายได้อีกทางหนึ่ง และตัวนักมวยเองยังมีความสนใจเซ็นสัญญากับทางค่ายมวย โดยร้อยละ 35.0 มีสัญญาจ้างกับค่ายมวย 6-10 ปี เนื่องจากทำให้เกิดความมั่นคงในหน้าที่การงาน จึงสอดคล้องกับทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (อ้างถึงใน วันชัย แหวนเพชร, 2543) กล่าวถึงความต้องการมีเกียรติยศชื่อเสียง เป็นความต้องการได้รับการยกย่อง เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น มีชื่อเสียง และความต้องการความสำเร็จแห่งตน เป็นความต้องการในขั้นสูงสุดของมนุษย์ ซึ่งเป็นความต้องการที่จะให้เกิดความสำเร็จในทุกด้าน ทั้งชีวิตการทำงานงานและชีวิตครอบครัว โดยจะพยายามผลักดันชีวิตของตนเองให้เป็นไปในแนวทางที่ดีที่สุดตามที่ตนเองคาดหวังเอาไว้ นอกจากนี้ ยังพบว่า นักมวยมีความสัมพันธ์กับคนในค่ายโดยรวมอยู่ในระดับดี คือมีค่าเฉลี่ย 2.51 ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีจูงใจในการทำงานที่มีผลต่อความพึงพอใจในงานของ Herzberg ซึ่งกล่าวถึง ปัจจัยคำจูงใจเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้สึกไม่พอใจได้ คำจูงใจสิ่งแวดล้อมในการทำงาน ผู้บังคับบัญชา ความมั่นคงในงาน ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ซึ่งหากมีความสัมพันธ์ในระดับดี ย่อมส่งผลต่อความรู้สึกอยากทำงานเช่นกัน ซึ่งเป็นผลให้นักมวยมีกำลังใจชก กำลังใจในการฝึกซ้อม อยู่ในค่ายได้อย่างมีความสุข

การศึกษาระดับความจำเป็นของสวัสดิการต่าง ๆ สำหรับนักมวยพบว่า อาหาร ที่พัก น้ำดื่ม ปัจจัยการปฐมพยาบาล ห้องน้ำ-ห้องส้วม ค่ารักษาพยาบาล ความปลอดภัยในที่ทำงานมีระดับความจำเป็นอยู่ในระดับที่มาก ซึ่งเป็นปัจจัยสี่ในการดำรงชีวิต สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (อ้างถึงใน สุขุมลย์ สุขสัมฤทธิ์, 2548, น. 10-11) ซึ่งกล่าวถึงความต้องการทางด้านร่างกาย เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ และเป็นสิ่งจำเป็นใน

การดำรงชีวิต เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค รวมทั้งความต้องการความมั่นคงปลอดภัย เป็นความปรารถนาที่จะได้รับการคุ้มครองจากภัยต่าง ๆ นอกจากนี้ อุปกรณ์กีฬาและเครื่องแบบสำหรับนักมวย ซึ่งนักมวยคิดว่าจะมีความจำเป็นอยู่ในระดับที่มาก โดยมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.93 และ 2.90 ตามลำดับ เนื่องจากเป็นความจำเป็นในอาชีพ ซึ่งภาพโดยรวมของระดับความจำเป็นของสวัสดิการอยู่ในระดับปานกลาง จึงสอดคล้องกับแนวคิดความอยู่ดีมีสุข กล่าวถึงการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมและรายได้เพียงพอ สภาพแวดล้อมที่ดีทั้งที่พักอาศัยและที่ทำงาน (นาคัน คัคควานี, 2549) เนื่องจากนักมวยต้องอาศัยอยู่ในค่ายมวย จึงถือว่าค่ายมวยเป็นทั้งที่บ้านและที่ทำงานด้วย

การศึกษาอาชีพหลังเลิกชกมวยพบว่า ช่วงอายุ 15-19 และ 20-24 ปี เป็นช่วงอายุที่ต้องการทำงานในค่ายมวยต่อมากกว่าช่วงอายุอื่น เนื่องจากช่วงอายุที่น้อยกว่านี้ยังไม่สนใจในอาชีพอื่น เพราะเพิ่งเข้าสู่อาชีพนักมวย ยังไม่คิดที่จะทำงานอื่นนอกจากชกมวย ซึ่งจากการศึกษาเหตุผลเหตุจูงใจในการเข้าสู่อาชีพทำให้ทราบว่า ส่วนใหญ่เข้ามาเป็นนักมวยด้วยใจรักในอาชีพมวย ชอบมวยเป็นทุนเดิม จึงสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องนักมวยหญิง (พุลสวัสดิ์ ปรีดา และ วราภรณ์ รุจิวิวัฒน์กุล, 2544) กล่าวถึงการเข้าสู่อาชีพการชกมวยว่าเป็นผู้ที่ชื่นชอบและรักในการชกมวย มีประสบการณ์หรือคลุกคลีกับวงการมวย อาชีพที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ ครูฝึก นอกจากนี้ยังพบว่านักมวยที่มีตำแหน่งจะมีความสนใจในอาชีพหลังเลิกชกมวยมากกว่าด้านอื่น เพราะเป็นสายอาชีพที่มีความถนัดและอยู่ในวงการนี้มานาน จนมีชื่อเสียง อันส่งผลดีต่อความไว้วางใจในการฝึกสอนมวยไทย อีกทั้งมีความชื่นชอบและสนใจที่จะทำงานด้านมวยไทยต่อ จึงสอดคล้องกับทฤษฎี 2 ปัจจัยของเฮิร์ชเบิร์ก (วันชัย แหวนเพชร, 2543) กล่าวถึงปัจจัยกระตุ้นเป็นปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความรู้สึกพึงพอใจในการทำงาน และเกิดความรักงาน ส่งผลให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น คือ ความสำเร็จของงาน การได้รับการยกย่อง ความก้าวหน้าลักษณะของงานที่ปฏิบัติ ความรับผิดชอบ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยที่จูงใจให้คนทำงาน จากการศึกษาจากกรณีศึกษาพบว่านักมวยคาดคะเน จะเป็นนักมวยจนกระทั่งอายุ 30 ปี จึงสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องเปิดโลกมวยไทย : ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในการมวยไทยว่าปี โดยส่วนมากนักมวยจะมีอายุการชกไม่เกิน 25 ปีและนักมวยที่ดูแล้วร่างกายดีจะสามารถเป็นนักมวยจนถึงอายุ 30 ปี

ชีวิตการทำงานของนักมวยคุณลักษณะต่าง ๆ

ผลการศึกษาพบว่านักมวยที่มีตำแหน่งจะมีค่าตัวในการชกมากกว่านักมวยที่ไม่มีตำแหน่ง โดยกลุ่มที่มีรายได้สูง ในช่วง 60,001 ขึ้นไป จะเป็นนักมวยที่มีตำแหน่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่านักมวยมีความสามารถ สมควรที่จะมีค่าตอบแทนที่สูง เปรียบเหมือนการสร้างผลงาน เพราะค่าตัวของนักมวยจะเพิ่มสูงขึ้นหรือลดลง ต้องพิจารณาจากผลงานในการชก ดังนั้น ซึ่งจากการศึกษากรณีศึกษาพบว่า ความไฝ่ฝันในอาชีพนักมวย คือ การได้เป็นแชมป์ ซึ่งทำให้มีชื่อเสียง ส่งผลให้รายได้จึงสูง สอดคล้องกับทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (วันชัย แหวนเพชร, 2543) กล่าวถึง ความต้องการมีเกียรติยศชื่อเสียง ได้แก่ ความต้องการได้รับการยกย่อง เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น มีชื่อเสียง เกียรติยศ และแนวคิดความอยู่ดีมีสุข (สุเมธ แสงนิมნวล, 2546) กล่าวถึง รายได้ที่เหมาะสมและเป็นธรรม นั่นคือ นักมวยมีผลงานดีจนกระทั่งเป็นแชมป์ต้องได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสมกับผลงานดังกล่าวด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่า นักมวยไทยส่วนมากมีอายุ 15-19 ปี และมีช่วงอายุสิ้นสุดไม่ถึง 30 ปี ซึ่งถือว่ายังเป็นกำลังแรงงานที่ดีในสายงานอื่น แต่ไม่ใช่ในวงการมวยไทย ซึ่งส่วนมากเป็นผู้ที่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และมีระดับการศึกษาค่อนข้างน้อยคือ ชั้นประถมศึกษา และจำนวนนักมวยที่มีตำแหน่งน้อย จึงส่งผลให้ผู้ที่มีตำแหน่งมีรายได้สูง และยังได้รับรายได้จากเงินเดิมพันด้วย ซึ่งเวทีมวยที่มีจำนวนนักมวยขึ้นชกมากที่สุด คือ เวทีมวยลุมพินี เพราะหัวหน้าค่ายเป็นผู้จัดรายการ นอกจากนี้ นักมวยยังมีการบาดเจ็บต่อเนื่องต่าง ๆ จากการชกมวย และการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม ทำให้ทราบว่านักมวยเป็นอาชีพที่เสี่ยงในเรื่องสุขภาพอย่างมาก อีกทั้งนักมวยทุกคนต้องมีการลดน้ำหนักก่อนขึ้นชก และนักมวยยังต้องรับประทานอาหารเสริมต่าง ๆ ด้วย และนักมวยส่วนมากสนใจเป็นครูฝึกสอนมวยหลังจากเลิกชกมวย ซึ่งเป็นอาชีพที่ทำงานอยู่ในวงการมวยอีก